

ปฐมบท สตรีผู้ถูกทอดถอน

ความเจียบสงบยามคำคืนจางหายเมื่อแสงแรกแห่งทินกรสาด
ส่องผืนแผ่นดิน เหล่าสรรพสัตว์เคลื่อนไหว เฉกเช่นเดียวกับเหล่าผู้คน que เคลื่อน
กายไปตามกลไกแต่ดั้งเดิม จากถนนยามคำที่เจียบสงตรวกับปาลึก ก็เริ่ม
คึกคักดังโหมกเหวกด้วยเสียงสนทนา ไม่เว้นแม้แต่สถานที่ของผู้สูงศักดิ์ แต่
ไม่ใช่กับตำหนักเจ้าเต๋อ¹ สถานที่ประทับของมารดาแห่งแผ่นดินของต้าเจิ้ง ที่
ใครๆ ต่างก็เรียกขานว่าหวงไฮ่ว²

ตัวตำหนักทรุดโทรมและเจียบเหง ผู้คนด้านในต่างสงบนิ่งในอิริยาบถ
ที่แตกต่าง โดยมีสตรีในชุดสีเหลืองอ่อนนั่งอยู่บนเก้าอี้ในห้องโถง เครื่องหน้า
ของสตรีผู้นี้งามพริ้มเพราราวกับธิดาสวรรค์ แต่ยามนี้กลับนั่งไร้อารมณ์ ส่งผล
ให้ความงามหายไปเสียหลายส่วน

“หวงไฮ่วเหนียงเหนียง³ รู้ลึกเจ็บแผลหรือไม่เจ้าคะ” ผู้กล้าคนหนึ่งเอ่ย
ขึ้นทำลายความเจียบ เครื่องหน้าของมารดาแห่งแผ่นดินขยับเล็กน้อย เหมือน
คนเพิ่งรู้สึกตัว

¹ เจ้าเต๋อคง หมายถึง ตำหนักแห่งจริยธรรม

² หวงไฮ่ว คือคำเรียกตำแหน่งพระอัครมเหสี หรือที่คุ้นเคยกับคำว่า ‘ฮองเฮา’

³ เหนียงเหนียง คือคำเรียกลสตรีผู้เป็นหญิงของพระราชินี ในภาษาไทยเรียกว่า ‘พระนาง’

นั่นสินะ นางเป็นแผล
ผู้เป็นมารดาแห่งแผ่นดินยกปลายนิ้วขึ้นแตะตรงขมับสัมผัสเนื้อสาก
ของผ้าดิบสีขาว “ข้าไม่เป็นอะไร” นางเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ จากนั้นก็กลับคืนสู่
อิริยาบถนั่งสงบเสงี่ยมและเจียมตัวต่อ

เมื่อผู้เป็นนายใหญ่รู้คำกล่าว ตำหนักก็กลับคืนสู่ความเงียบอีกครั้งหนึ่ง
เงียบจนกระทั่งหากมีผู้ใดเผลอหายใจแรง ทั้งตำหนักก็จะได้ยินอย่างพร้อม
เพรียง

เมื่อไรจะยามชื่อ

สตรีผู้ถือครองตำแหน่งสูงสุดแห่งแคว้นละพระเนตรงามกระจ่าง ที่
ใครๆ ต่างก็เรียกขานันยันตาหงส์ไปมองกาน้ำหยด⁴ เมื่อยังไม่ถึงเวลา ก็ได้แต่
ทอดพระเนตรสำรวจรอบกาย ตำหนักหอมช่อ ข้าวของเก่าเก็บ และโล่งยิ่งกว่า
ลานกว้างประจักษ์ชัด

กึก!

ดวงตาที่จับจ้องรอบกายถึงคราหยุดนิ่ง เมื่อเห็นสิ่งของที่วางอยู่บน
ถาดไม้ฉลุลายข้างตัว ด้านในบรรจุแผ่นหยกและตราประทับหงส์ซึ่งเป็น
สัญลักษณ์ของผู้ถือครองอำนาจแห่งวังหลัง

“เฮ้อ” ลมหายใจเฮือกใหญ่ถูกปล่อยออกมา พร้อมกับกายของเหล่า
นางกำนัลที่สะดุ้งจนตัวโยน

“เฮ้อ” เสียงเหนื่อยหน่ายเช่นเดิมดังขึ้นอีก และก็เรียกอาการสะดุ้งโหยง
อีกครั้ง จนสตรีผู้ก่อเหตุได้แต่ส่งสายตาเบือนหน้าย แล้วหันไปทอดสายตาดู
จ้องที่ประตูตำหนักเช่นเดิม เพื่อรอการมาของใครบางคน เมื่อครบเวลาก็ยังไม่
เห็นตัวของเจ้าคนพวกนั้น คิระะอันแสนจะหนักอึ้งของสตรีสวมชุดสีเหลือง
อ่อนก็ไคร่ถึงเรื่องของตนขึ้นมา

ตำหนักนี้คือตำหนักเต้าเต๋อ สถานที่ที่แฝงความนัยให้ผู้อยู่อาศัยต้อง

⁴ กาน้ำหยด เป็นอุปกรณ์บอกเวลาของจีนสมัยโบราณ

ครองจริยธรรม ยึดถือยึดมั่นแล้วประทับไว้ในจิตใจ ผู้ครอบครองตำแหน่งนี้
คือฮุยหวงโฮ่ว สตรีจากสกุลฮุย นามเพยชิน หรือก็คือนางในยามนี้

ฮุยเพยชินก้าวเข้าสู่ตำแหน่งหวงโฮ่ว สตรีอันดับหนึ่งของตำหนักเจิ้งเมื่อ
หนึ่งปีก่อน และกำลังจะลงจากตำแหน่งนี้ภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งกัณฐ!

“มีราชโองการ” เสียงแสดงอำนาจดังแผดลั่นอยู่หน้าตำหนัก ทำลายห้วง
ความคิดคำนึงถึงช่วงชีวิตอันแสนโลดโผน เหล่านางกำนัลผู้มีสีหน้าเศร้าสร้อย
ยามนี้บางนางถึงกับหลั่งน้ำตา

สตรีผู้กำลังจะถูกปลดอยู่รอมร่อทอดสายตามองรอบกาย ครู่ต่อมา
ดวงตาที่เรียบนิ่งตลอดเวลาก็เศร้าสร้อยจนเหลือหลั่งน้ำตา ต้องรีบยก
ผ้าเช็ดหน้าสีเดียวกับชุดขึ้นมาซับ เมื่อมั่นใจว่าจะไม่มีผู้ใดเห็น มุมปากนางก็
กระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้มพึงใจ

“มีราชโองการ” เสียงด้านนอกตำหนักดังขึ้นอีกครั้ง

สตรีผู้เศร้าโศกเก็บผ้าเช็ดหน้า ดวงหน้าหวานน่าสงสารหันไปหานาง
กำนัลคนสนิท “เสี่ยวชิง”

เจ้าของนามรีบเดินเข้ามาหา จากนั้นก็ช่วยประคองร่างบอบบางของนาย
ให้ลุก ก่อนจะพากันเดินออกไปด้านนอกตำหนักเพื่อรับราชโองการ

“ฮุยหวงโฮ่วแห่งเต้าเต๋อองรับราชโองการ” ตัวนเขียนเปล่งวาจาเมื่อเห็น
ร่างของสตรีลีนวาสนาเดินเข้ามาใกล้

พี่!

เขาสะบัดชายเสื้อไปด้านหลัง ขั้นที่ขึ้นต่ำกว่าริบนำถาดไม้ฉลุลายเดิน
เข้าไปใกล้ ในนั้นมีผ้าแพรสีเหลืองทอง ด้านนอกเป็นลายปักรูปมังกรบอบอก
ว่าม้วนกระดาษในผ้าทอนี้มาจากบุรุษผู้ครองแคว้น

กายบอบบางจนแทบจะปลิวไปตามสายลมย่อถอยลงคุกเข่า ผู้นำ
ราชโองการมาหยุดมองเพียงครู่ จากนั้นก็กวาดตามองรอบกาย ตำหนักแสนจะ
เงียบเหงา ต้นไม้เหี่ยวเฉา สระน้ำไร้ปลา เศษใบไม้ร่วงหล่น หากไม่ทราบ
แต่ต้น คงนึกว่าเป็นตำหนักร้าง หากใช่ตำหนักของหวงโฮ่วเป็นแน่แท้

บุพพาริณสลับ... ชะตามิขึ้นและมิลง เขาทอดสายตามองสตรีผู้อยู่บน
ตำแหน่งสูงสุดของสตรีแคว้นจิ้ง และกำลังจะลงจากตำแหน่งในไม้เท้า

อนิจจา... โชคมิขึ้นมิลง เขาคิดอย่างปลงๆ อึดใจต่อมาก็สายหน้า โชค
ขึ้นลงอย่างนั้นหรือ กับสตรีผู้นี้คงไม่เคยมีคำว่าโชคขึ้นอยู่แล้วกระมัง คาค
คะเนจากเหตุการณ์ที่ผ่านมา กับการได้ขึ้นเป็นหวงโเฮว หญิงผู้นี้รู้คำว่า
'โชคดี' เสียจริง!

‘เมื่อไรจะอ่านราชโองการ’

คำถามเกิดขึ้นในใจของสตรีผู้ได้รับบาดเจ็บบริเวณศีรษะ นางคุกเข่ารอ
จนเมื่อยแล้ว แต่เจ้าชั้นที่เฒ่าก็ยังไม่วาย นางขยับกายเบาๆ เพื่อแผ่งนัยว่า
นางเริ่มรู้สึกไม่ดี แต่ก็ได้รับเพียงความเจ็บปวดสงบนานที่จะได้ยินเสียงสะบัด
ชายเสื้อสลับกับเสียงสะบัดเล้าหางม้า

‘ฮุยหวงโเฮว’ ผู้ครอบครองตำแหน่งเจ้าจริยธรรมแอบเหลือบมองท่าทาง
ของผู้นำราชโองการมา เจ้าชั้นที่เฒ่ายังคงสะบัดชายเสื้ออยู่สองสามครั้ง ชั่วยัง
พาดเล้าหางม้าสีขาวในมือไปมา รวกับจะชมขวัญบุคคลที่อยู่เบื้องหน้าตน ไร
ซึ่งความเกรงกลัว แม้ว่าคนที่กำลังคุกเข่าอยู่ตรงหน้าจะเป็นมารดาของแผ่นดิน!

เมื่อดวงตาสบกัน ตัวนเขียนทำเพียงยิดกาย จากนั้นก็สะบัดเล้าหางม้า
ต่อ เหตุใดต้องกลัว ก็แค่สตรีที่ไร้อำนาจและกำลังจะไร้ตำแหน่ง!

ฟุบ!

เล้าหางม้าถูกสะบัดแรงขึ้น ทำเอาผู้คนค้อมกายต่ำด้วยความหวาดกลัว
โดยเฉพาะเหล่านางกำนัลแห่งเต้าเต๋อคง!

เจ้าของตำหนักเต้าเต๋อเหลือบมอง นางกำนัลชั้นที่ในตำหนักของนาง
ต่างกลัวตัวสั่นกันไปหมด ยิ่งสะบัดเล้าแรง พวกนั้นก็ยิ่งสั่นแรงตาม

บัดซบ!

แววด่าอ่อนแอเปลี่ยนเป็นแข็งแกร่ง จากนั้นก็ทอดสายตามองเจ้ากง
ชั่วช้า

สายตาพิฆาตแสดงถึงความไม่พึงใจ มือที่เตรียมสะบัดเล้าหางม้าหยุด

ชะงัก แวตาแปลกใหม่ที่ไม่เคยเห็นจากสตรีเบื้องหน้า

ส่วนผู้สร้างความแตกต่างก็รีบปรับแวตาพร้อมกับก้มหน้าต่ำ พยายาม
ชมอารมณ์โกรธเอาไว้ และแสดงท่าทางเจียมตัวเหมือนอย่างที่เคยเป็นมาตลอด
หนึ่งปี แม้นอกใกล้จะปะทุขึ้นมาทุกที
‘ใจเย็นไว้!’

นางจับมือตัวเองเพื่อห้ามไม่ให้ตนเผลอไปกระซอกเจ้าชั้นที่เฒ่าปากหนัก
ให้พูดออกมาเร็วๆ

‘ตาฝ้าหรือ’

ชั้นที่เฒ่ามองท่าทางเจียมตัวเบื้องหน้า ในอกได้แต่สับสน เมื่อครู่เขา
เห็นแวตาทิศาตามาจากสตรีผู้อ่อนแอ แต่แวตาร้ายกาจก็ไม่เท่าแวตาเปล่ง
ประกายเหมือนเผ่ารอบวงลึงให้มาถึงอย่างใจจดใจจ่อ

มีทางเป็นไปได้... กำลังจะหลุดจากตำแหน่ง ใครไหนเล่าจะดีใจ! ชั้นที่
เฒ่าส่ายหน้าเก็บแวตาตื้นๆ ของตนเอาไว้ เห็นที่เขาจะแก่งตาฝ้าไปเสีย
แล้ว หรือไม่สตรีตรงหน้าก็คงเสียสติไปแล้วกระมัง

‘หน้าขำมีมารดาเจ้าอยู่หรือไร ถึงมองไม่หยุด!’

ในหัวของคนถูกจ้องมองอย่างจับสังเกตสลับถือกรอบเมื่อถูกมองเป็น
ของประหลาด ตาหงส์จ้องพื้นอิฐตรงหน้าอย่างแข็งๆ แม้จะเคยทำแบบนี้มา
หลายครั้ง แต่คราวนี้นางหาชินไม่!

‘มันเจ็บช่านะเว้ยเฮ้ย!’

“ฮุยหวงโฮ่วรับราชโองการ!” เหล่ากงกระบี่สีหน้า เอื้อมมือไปหยิบ
คำสั่งในผ้าแพรสีเหลืองทองขึ้นมาจากถาด มือเหยียวนคลีราชโองการออก
ตัวอักษรภายในนั้นผ่านสายตา

“วันที่เจ็ด เดือนเจ็ด ปีเพ็ญหลงที่เจ็ด ฝ่าบาทมีพระบัญชา ฮุยหวงโฮ่ว
ไว้คุณธรรม ไว้เมตตา หลงละเลงในอำนาจ ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งมารดา
แห่งแผ่นดินของเจิ้น⁵ จึงมีคำสั่งให้ปลดลงจากตำแหน่งกลับคืนสู่สามัญ มอบ

⁵ เจิ้น เป็นคำแทนตัวของหวงตี้ (ฮ่องเต้)

ที่ดินที่ถึงชีวิตให้พำนักจนสิ้นชีวิต จบราชโองการ” ลิ่นเสียงพรรณนาความเลวและความเมตตาของผู้เป็นโอรสสวรรค์ เหล่าผู้รอรับราชโองการต่างก็ทรุดกายลงนั่งอย่างหมดแรง

“หวงโไฮ่เหนียงเหนียง” เลี้ยวชิงเถาเข้าไปประครองนายของตนที่เซล้มอยู่เพยชินซบกายลงบนอกของสาวใช้คนสนิท ทำท่าเศร้าเสียใจปานจะตายเสียให้ได้ ผู้นำคำสั่งจากโอรสสวรรค์มองอย่างพิลึก เมื่อครู่คงตาผาตไปจริงๆ ก่อนจะสะบัดชายเสื้อแรงๆ ไปทางตำหนัก ชั้นที่ที่ติดตามมาด้วยก็รีบวิ่งเข้าไปในตำหนักอย่างรู้หน้าที่ ไม่นานก็ถือถาดบรรจุป้ายหยกสลักยศตำแหน่งและตราประทับหนังสือออกมาให้ผู้มาราชโองการมา

“อยู่เพยชิน รับราชโองการ” ตัวนกกงสะบัดชายเสื้อ พร้อมถือราชโองการมามอบให้แก่ผู้เป็น ‘อดีต’ หวงโไฮ่

อดีตหวงโไฮ่เคลื่อนไหวร่างกายด้วยท่วงท่าอ่อนแรง สีหน้าแสดงถึงความเศร้าเสียใจ ขยับกายมารับราชโองการแล้วถือไว้เหนือศีรษะ

“อยู่เพยชินน้อมรับราชโองการ” นางค่อมกายรับ เมื่อสายตาของผู้อื่นไม่อาจพิศมองได้โดยง่าย ใบหน้าที่ฉายแววเศร้าสร้อยก็ระบายยิ้มกว้าง ในที่สุดนางก็หลุดจากตำแหน่งบ้านเสียที!

ตัวนกกงมองสตรีตรงหน้า ไม่รู้จะสงสารหรือสมเพชดี สุดท้ายก็ได้แต่ส่ายหน้าอย่างปลงๆ ชะตาชีวิตมีขึ้นมีลง เคยเป็นหงส์ ทว่าอีกชั่ววันก็กลับกลายเป็นนกจากได้

“กลับ” ตัวนกกงเอ่ยปากพลางขยับเท้าเดินออกจากตำหนัก แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะลมพัดแรงนัก หรือเพราะสะบัดมันไปมาจนมืออ่อนแรง แล้ทางม้าจึงหล่นลงมาจากมือ

“ข้าน้อยเก็บให้ขอรับ” ชั้นที่น้อยชั้นอาสา แตะโดนมือเจ้าของเสี้ยกห้าม ชั้นที่เฒ่าค่อมกายลงหยิบของที่ทำหล่น ตัวดำมแล้สีขาวถูกเก็บขึ้นมาถือ จู่ๆ สายลมก็พัดวูบมาจากปากทางตำหนัก ตัวนเขียนหันหน้าหนีเศษฝุ่น

แก๊ว!

เส้นทางม้าวิ่งหล่นอีกครั้ง พร้อมกับกายผู้นำราชโองการมาที่สวนเซ
คล้ายไม้อ่อนต้องลมแรง

“กงกง” ชั้นที่ใต้บังคับบัญชาปรีเข้าไปประคองกงกงชั้นผู้ใหญ่เมื่อเห็น
ท่าทางไม่สู้ดี

“ไม่ต้อง” ตัวนกกงบัดมือที่คอยประคอง หยิบเส้นทางม้าขึ้นมาถือ
อีกครั้งด้วยท่าทางสุขุม จากนั้นก็เคลื่อนกายออกจากตำแหน่ง

สายลมโบกพัดใบหลิวแห้งเหี่ยวให้ปลิวไปตามพื้น ตัวนเซียนเคาะส้
ทางม้าในมือระหว่างเดินกลับตำแหน่งใหญ่ ไม่นานก็หยุดเท้า แล้วฉินโบหน้า
มองไปยังทิศทางที่เพิ่งจากมา

เมื่อครู่เขาเห็นบางอย่าง เห็นใบหน้าของสตรีถูกปลด หากเป็นสีหน้า
เศร้าโศกเขาคงสาแก่ใจและไม่คิดติดค้าง แต่ที่เขาเห็นเมื่อครู่มิใช่เช่นนั้น จึง
หรีตาลงด้วยความสับสน

ที่เขาเห็นนั่นมัน... หรือจะตาฟาดอีกแล้ว ก่อนจะส่ายหน้าไปมา เพราะ
สิ่งที่เห็นเมื่อครู่ก็คือ...

ฮุยเฟยซิน สตรีผู้ถูกถอดยศ... กำลังยิ้ม!

หนึ่ง บุปผาไร้ค่า

แผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาลแห่งนี้ประกอบด้วยห้าแคว้นใหญ่
อันได้แก่ แคว้นฉู่ แคว้นเยว่ แคว้นฉี แคว้นเจิ้ง และแคว้นส่วย

ฉู่...ครองบูรพา เยว่...ครองทักษิณ ฉี...ครองหริดี ส่วย...ครองอาคเนย์
และเจิ้งครองครองอุดรทิศ พ่ายัพ และสุดแหลมประจิมทิศ

เจิ้งคือแคว้นแห่งความหลากหลาย การค้าขายเฟื่องฟู เนื่องด้วย
เขตแดนกว้างขวางกินเนื้อที่ครอบคลุม สุดแดนเหนือหนาวเหน็บ ตะวันตก
เป็นเมืองท่า และตะวันออกเป็นหุบเขา

ด้วยความอัศจรรย์ของพื้นที่สรรค์สร้างให้พืชพรรณหลากหลาย และ
สิ่งเหล่านั้นก็ดึงดูดเหล่าพ่อค้าให้เดินทางเข้าสู่ผืนแผ่นดินเพื่อเพิ่มพูนความ
เจริญรุ่งเรือง ถึงแคว้นจะขึ้นชื่อเรื่องการค้า แต่การศึกกลับไม่อ่อนด้อย ด้วย
จุดยุทธศาสตร์ที่เอื้ออำนวยและการทหารที่แข็งแกร่ง แคว้นจึงไร้ข้าศึกถูกราน
โดยเฉพาะเมื่อก้าวเข้าสู่การปกครองของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน ปัญหาของ
ชนเผ่าน้อยที่เคยมีประปรายก็ถูกกำราบจนสิ้นในเวลาเพียงแค่ครึ่งปี

แคว้นเจิ้งปัจจุบันปกครองโดยราชวงศ์เฟิง ซึ่งครองแคว้นนี้มาแต่
อดีตกาล กษัตริย์องค์ปัจจุบันคือเฟิงหมิงหลง ผู้ผ่านมรสุมการแย่งชิงบัลลังก์

มาตั้งแต่ครั้งเยาว์วัย และเมื่อมีพระชนมายุสิบแปดพรรษา ก็ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่ง
ฮ่องเต้ เสวยราชย์เป็น ‘เพ็ญหิมิงหลงหวงตี้’

“ฝ่าบาท”

ปลายพู่กันที่มีหมึกสีแดงทัวดเขียนข้อความ ‘รู้แล้ว’ ลงบนเหล่าฎีกา
หยุดชะงักเมื่อมีผู้ส่งเสียงรบกวน

“อะไร” บุรุษผู้นั่งบนบัลลังก์มั่งกรเอ่ยถาม จากนั้นก็หันมาตั้งใจกับเหล่า
ตัวอักษรที่เหล่าขุนนางทั้งหลายเขียนส่งมาให้ต่อ

มหาชนที่ผู้ส่งเสียงรบกวนก้มมองถาดไม้ฉลุในมือ แล้วเคลื่อนสายตา
ขึ้นมองผู้เป็นหวงตี้แห่งแคว้นเจิ้ง ครู่ต่อมาก็กล่าวด้วยเสียงนอบน้อม “ตรา
ประทับหงส์และแผ่นหยกแดงตั้งหวงโห้วพะยะค่ะ”

เมื่อที่ตัวตัวอักษรและสายตาที่จับจ้องฎีกาหยุดชะงัก... วันนี้เป็น
วันปลดหวงโห้ว

พระพักตร์สวมหน้ากากปกปิดโฉมหน้า... เหลือเพียงช่วงล่างจาก
พระนาสิกลงไป พระเนตรยื่นหาไร้ความรู้สึกมองผ่านช่องว่างของหน้ากาก
เกาสือสี่ริบโค้งกายทำความเคารพอย่างรวดเร็ว “ขอพระราชทานอภัยพะยะค่ะ
ฝ่าบาท กระหม่อมจะรีบนำไปเก็บเดี๋ยวนี้” ชั้นที่ประจำกายเอ่ยตะกุกตะกัก
ทิศตะวันออกแห่งแคว้นได้ชื่อว่าเป็นดินแดนลี้ลับ น้อยคนนักที่จะฝ่าฝืนเข้าสู่
ใจกลาง แต่สิ่งที่เร้นลับยิ่งกว่ากลับเป็นใบหน้าของเพ็ญหิมิงหลงหวงตี้ ราชผู้
ปกครองแคว้นเจิ้ง พระพักตร์ที่มีผู้ใดเคยเห็น

เพ็ญหิมิงหลงมองท่าทางเหล่านั้น เลี้ยวหน้าที่หลุดพ้นการปกปิดยังคง
ไร้อารมณ์ ดวงตาจดจ้องเพียงของสองสิ่งที่กำลังถูกเคลื่อนย้ายห่างจากตัวเขา
ไปเรื่อยๆ

“เอามาให้เจิ้น” เมื่อมีพระกระแสรับสั่ง ปลายเท้าที่เคลื่อนห่างออกไป
เปลี่ยนทิศนำพาของลำค่าสองสิ่งมาส่งให้นายเหินฮั่ว เกาสือสี่ถอยห่างหลัง
จากจัดการวางสิ่งของเรียบร้อย

“อยู่ก่อน” สุรเสียงเข้มเอยสั่งชั้นที่ผู้ถอยห่าง ปลายเท้าก็ชะงักหยุดตั้งรอ

ในทันที

ผู้เรียกหาเอื้อมมือไปหยิบของตรงหน้าตนขึ้นมาดู แผ่นหยกแตงตั้งและตราประทับให้สตรีจากสกุลอยู่ขึ้นเป็นหวงโห้วแห่งเขา ของสองสิ่งนี้เขามอบให้นางเมื่อหนึ่งปีก่อน แล้วนำคืนกลับมาในวันนี้

แกร่ง!

เขาโยนแผ่นหยกนั้นกลับคืน จากนั้นก็หันไปสนใจฎีกาเบื้องหน้าที่แทบจะกองเป็นภูเขา

ชั้นที่เฝ้าผู้รู้หน้าที่รีบก้าวเท้าเข้าไปใกล้ หยิบถาดนั้นไปเก็บที่ ตราประทับหงส์ถูกเก็บลงในกล่องอย่างประณีต ชั้นที่เฝ้ามองของในมือก่อนจะส่ายหน้า ผู้เคยถือมันข้างดวงไม้ดีเสียจริง มองอีกชั่วครู่ก็เดินกลับไปยังห้องตรวจฎีกา แต่เจ้าของแผ่นดินกลับไม่อยู่ที่นั่นเสียแล้ว...

“ฮึกๆ ฮือๆ ฮึกๆ” เสียงกลั่นสะอั่นหลุดล่องลอยไปตามสายลม หวงโห้วผู้ถูกปลดจ้องลึกเข้าไปในคันท้องทองเหลือง ด้านหลังของนางปรากฏสตรีผู้ร้องไห้ไม่ยอมหยุด จนนางรู้สึกเหนื่อยหน่ายใจ

“ทำไมเราถึงโชคร้ายนัก” นางก้านลคนสนิทรำพึงรำพัน แต่คนถูกปลดจากตำแหน่งหาได้รู้สึกเช่นนั้นไม่

โชคร้ายที่ไหน โชคดีต่างหาก! การที่นางจะได้ออกไปตีปีกโลดแล่นจะเป็นโชคร้ายได้อย่างไร!

“ฮึกๆ ฮือๆ” เสียงซิงน้อยยังคงร้องไห้ไม่หยุด ชู่ยเฟยชินหลับตาลงอย่างเบื่อง่าย ถ้าไม่ถือว่าน่าสงสาร นางจะขัดให้ร้องไม่ออกอีกเลยทั้งชีวิต!

“เจ้ารีบมาช่วยข้า” นางเอ๋ยปากเรียกเจ้าเด็กที่ยืนสะอั่นกระซิกๆ ไม่หยุด จากนั้นก็จัดการถอดบรรดาเครื่องประดับบริวารออกไปอย่างรวดเร็ว นางอยากจะออกไปจากที่นี่ใจจะขาดแล้ว!

เสียงซิงมองผู้เป็นนาย จากนั้นก็เคลื่อนกายเข้ามาช่วย แต่นางก็ถอดออกมาได้เพียงแค่ชิ้นเดียว เพราะไม่ถึงสองช่วงอึดใจให้หลัง เครื่องประดับ

ทั้งหมดก็ถูกถอดออกมาจนสิ้นด้วยฝีมือของผู้ที่เรียกให้นางช่วย ดวงตาคู่เล็กกับใบหน้าจิ้มลิ้มแสดงถึงความแปลกใจ เหตุใดท่าทางถึงผิดกับเมื่อครู่ลิบลับกันนะ

“ยืนดูอยู่ได้ รีบไปหยิบของของข้ามา” นางไล่เสียงเข้ม เมื่อเจ้าตัวนุ่มนิมจับหักครึ่งได้เอาแต่มองนางราวกับของแปลก

ร่างน้อยสะดุ้งเบาๆ จากนั้นก็วิ่งเดินกึ่งวิ่งไปหยิบยามใบน้อยที่ถูกเก็บตั้งแต่ก่อนรุ่งมาวางข้างกายผู้เป็นนาย เมื่อเห็นผมยาวสลวยปล่อยหลดลู่เพราะไร้เครื่องตรึงรั้ง ก็รีบก้าวเข้าไปช่วยรวบผมขึ้นเกล้ามวยตามระเบียบของสตรีที่แต่งงานแล้ว

เจ้าของเส้นผมถึงตาใส่ผมที่ถูกยกขึ้นสูงอย่างรำคาญ ครู่ต่อมาก็ขยับกายลุกขึ้นถอดชุดชุดหนังๆ ออกไปจากตัว

ตุบ!

เครื่องประดับหงส์ร่วงหล่นจากการเคลื่อนไหวที่รวดเร็ว ดวงตานางจดจ้องของที่เคยอยู่บนศირสะ จากนั้นก็ก้าวข้ามมันไปไม่แม้แต่จะก้มเก็บหรือใส่ใจ

“หวงไฮ่ว!” นางกำนัลน้อยอุทาน เมื่อเห็นร่างแบบบางก้าวข้ามเครื่องประดับยศอันแสนจะสูงศักดิ์ จากนั้นก็รีบย่อกายลงเก็บเครื่องประดับขึ้นมาถืออย่างถนอม

ดวงตาแปลกใจก็ยิ่งทวีมากขึ้น ครู่ต่อมาก็ได้แต่เก็บของที่ถูกลดทิ้งวางระเกะระกะเข้าไปในกล่องเครื่องประดับอย่างเบามือ จากนั้นก็นำไปใส่ในหีบใบใหญ่ด้านหลังที่เป็นสินติดตัวเจ้าสาว

ฝ่าบาทไม่มีพระประสงค์เอาเครื่องประดับทรงยศคืน

เมื่อจัดเก็บทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ก็เรียกชนที่ที่มีท่าทางเศร้าเสียใจไม่ต่างจากนางให้มายกหีบสมบัติไปเก็บที่รถม้าส่งตัว

“ไปเถอะ” น้ำเสียงที่แฝงความว่าเรงผิวดิวิสัยเรียกนางกำนัลที่ท่าพาล้ายคนใกล้ตาย เสียวซิงกวาดตามองรอบกายอย่างอาวรณ ก่อนจะรีบขอยเท้าเดิน

ตามร่างที่ก้าวออกไปแล้วโดยไม่รอนาง

เมื่ออย่างเข้ายามชื่อสามเค่อ ผู้ที่อยู่ในรั้ววังต้องห้ามก็ได้เห็นหวงโฮ่ว ผู้ถูกปลดเดินออกมาจากเต้าเต๋องด้วยใบหน้าที่ก้มต่ำชิดอก มองเพียงราชโองการฉบับทอง และด้านหลังมีนางกำนัลคนสนิทที่มีสภาพไม่ต่างนักติดตามมาด้วย

สำหรับผู้คนภายนอกอาจจะเห็นเพียงความเศร้าสร้อยและความอับอาย จนต้องก้มมองราชโองการไปตลอดทาง แต่สำหรับเสี่ยวชิงแล้ว นายของนางมิได้เศร้าสร้อยหรืออับอายจนไม่กล้าสู้หน้าผู้คน แต่การก้มหน้านั้นเพื่อแอบซ่อนไม่ให้ผู้ใดเห็นรอยยิ้มดีใจจนผิวิสัยของคนถูกปลด ซึ่งนางเองก็ไม่ทราบเช่นกันว่าเพราะเหตุใด หวงโฮ่วที่ร้องไห้ปานจะขาดใจเมื่อทราบว่าจะถูกปลดเมื่อหลายวันก่อนจึงเปลี่ยนไปเป็นคนละคนเช่นนี้

พระราชฐานฝ่ายใน ชิงเจี๋ยก่ง⁶

ปลายนิ้วระหงขาวล่อดูจิ้มะลากเลื่อนดัดดั่งพิณเจ็ดสาย สร้างสรรค์เสียงเสนาะให้สะท้อนก้องไปทั่วตำหนัก

“เหนียงเหนียง”

“มีอะไร เจี๋ยซิน” ผู้ถูกเรียกขานเอ่ยปากถาม ใบหน้าพริ้มเพราเยื่อหยิ่งยังคงหลับตาพริ้ม ปลายนิ้วก็ยังคงกรีดสายพิณ หาได้หยุดเพราะการรบกวนเมื่อครู่

นางกำนัลคนสนิทขยับกายเข้าใกล้ ยื่นหน้าเข้าไปกระซิบนำความทูล นายหญิง “ฝ่าบาทถ่ายทอดราชโองการแล้วพะคะ”

มือขาวล่อหยุดเคลื่อน ทั้งสายสุดท้ายจนเสียงพิณผิดเพี้ยน สายพิณยังคงสั่นไหว หลิวก๊วยเฟยวางมือทาบเส้นเอ็นทั้งเจ็ดด้วยท่วงท่าแช่มช้อย ความเจียบสงบนเข้าปกคลุม ดวงตาที่ปิดสนิทลึ้มขึ้น ใบหน้ามองตรงหันเข้าหาบ่าว

⁶ ชิงเจี๋ยก่ง หมายถึงตำหนักใส่สะอาด

ของตนเล็กน้อย แวดตาที่สงบนิ่งแสดงถึงความพึงใจ

“ยินดีด้วยเพคะเหนียงเหนียง” เจียงชินย่อกายแสดงความยินดี “เพียงเท่านี้ในวังก็มีมิผู้ได้รู้พระสนมได้อีก”

ใบหน้าเยื่อหุ้มเงียบสงบสูงค่าของบุปผางามแห่งวังหลังเคลื่อนคลี่เป็นรอยยิ้ม ก่อนจะเริ่มบรรเลงเพลงพินด้วยความสำเร็จใจอีกครั้ง

เสียงนทนาทที่แทงใจนางมาหนึ่งปีกระเด็นออกไปแล้ว! เพียงเท่านั้นนางก็จะอยู่เหนือสตรีทุกผู้ทุกนาม นางระบายยิ้มกว้าง แต่ไม่นานก็ผ่อนยิ้มนั้นลงเล็กน้อย เป็นแบบนั้นก็ยอมติดอยู่แล้ว แต่มันยังไม่สิ้นสุด ตั้งแต่โบราณปลดแล้ว แต่งตั้งใหม่ก็มีถมไป

“เป็นอะไรไปเพคะเหนียงเหนียง” นางกำนัลคนสนิทรีบเอ่ยถามเมื่อเห็นว่ารอยยิ้มแสนสุขถูกผ่อนลง

ใบหน้าवलที่กลับคืนสู่ความสงบแสดงเพียงความเยื่อหุ้ม ก่อนจะมองบ่าวที่อยู่ใกล้ตน “ฝ่าบาทมีรับสั่งว่าอะไร” นางอยากจรรู้ว่าสั่งปลดแล้วถูกส่งให้ไปอยู่ที่ใด

“ปลดออกจากตำแหน่ง แล้วให้ไปอยู่ที่บ้านพักในเมืองถงชิวเพคะ”

มือที่จับสายพิณเกร็งขึ้นแล้วผ่อนอย่างรวดเร็ว รอยยิ้มที่ยังคงเหลือบนใบหน้าเมื่อครู่จางหาย ความไม่พึงใจก่อเกิดขึ้นอย่างยิ่งยวด “เจ้าพูดว่าอันใดนะ” เอ่ยจบก็พินหน้าไปมองด้วยแววดตาแข็งกร้าว

“ปลดออกจากตำแหน่งแล้วให้ไปพำนักที่เมืองถงชิวจนสิ้นชีวิตเพคะ” เจียงชินโน้มกายลงตอบเมื่อรับรู้ถึงกระแสความเปลี่ยนแปลงของสตรีสูงศักดิ์

“ถงชิว...” หลิวก๊วยเฟยกดมือลงบนเส้นพินแน่น เมืองนั้น... สถานที่ประทับของจักรพรรดิในวัยเยาว์ และเป็นสถานที่ที่ฝ่าบาทไปประทับบ่อยครั้ง หากไปอยู่ที่นั่น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องพบเจอกับชายที่สั่งปลดเป็นแน่แท้

แล้วเมื่อพบเจอกันจะไม่สังสารหรือ หากเปลี่ยนพระทัยเล่า! ยิ่งเวลานี้เรื่องการสืบสวนยังไม่จบสิ้น หากเรื่องแดงขึ้นมามีทรงคืนตำแหน่งให้สตรีผู้นั้น หรือ

“ไปเตรียมหมึก” นางสาวเสียงเรียบ เจียงชินรีบยกกายรับแล้วถอยห่างไปจัดการ

ชั่วครู่ร่างบอบบางของสตรีผู้เป็นดั่งบุปผางามแห่งวังหลวงก็เอียงย่างไปยังสถานที่ที่ถูกจัดเตรียมไว้ ปลายพู่กันลากตัดเส้นกลายเป็นตัวอักษรเพื่อถ่ายทอดคำสั่ง

นางมิต้องการให้สตรีผู้นั้นมีชีวิต!

“นำความไปแจ้งท่านพ่อ” พู่กันถูวางลงบนแท่น มืองามพับกระดาษส่งให้ เจียงชินยกกายรับแล้วรีบไปทำตามประสงค์ของนายเหนือเกล้าในทันใด

หลีกภัยเพยชยบกายลุกขึ้นเอียงย่างกลับไปยังโต๊ะสำหรับบรรเลงพิณ ใช้ปลายนิ้วลูบเส้นเอ็นที่แน่นตึง จากนั้นก็หย่อนกายลงนั่ง ใบหน้าของนางตั้งตรง ความงามแฝงความเย่อหยิ่งสมคำขนานนาม สตรีผู้เปรียบดั่งดอกไม้งามล้ำค่าทอดมองไปยังเบื้องหน้าด้วยสายตาล้ำลึก เน้นนานกว่าปลายนิ้วจะเริ่มดีดสายพิณอีกครั้ง

ปลายเท้าของผู้ถูกใส่ร้ายจนต้องกระเด็นออกจากตำแหน่งเอียงย่างตามหลังชั้นที่ผู้น้อยในชุดสีเข้ม หนทางของผู้ไร้ตำแหน่งไม่มีแม่เกี้ยว ถึงหนทางจะห่างไกลก็ต้องย่ำเท้าเดินไปเอง...

สตรีที่ผู้คนรู้จักในนามหญิงสกุลฮ่วยกวาดตามองพื้นด้วยสายตาแข็งสุดขีดเพราะเมื่อชา และยิ่งกว่านั้นนางแข็งเกล้าสายตาที่จ้องมองมาจากมุมต่างๆ สองฝั่งข้างทาง เหล่าคนพวกนี้มากมายเสียจนแทบจะแทะกันมาทั้งวังเมื่อทอดมองไกลๆ ก็เห็นว่ายามที่แต่ละนางเจอกันก็ทำท่าตกใจเหมือนบังเอิญมาเจอกัน

“สร้างภาพ!”

นางสะบัดหน้าหนี ช่างเป็นการบังเอิญที่แสนจะเหมาะเจาะ เหล่านางกำนัลจากทุกกองทุกฝ่ายเฝ้าเดินมาบริเวณนี้ ช้ายังมาในช่วงเวลาแห่งการ

ถูกปลด เพียงจ้องมองก็คงไม่เป็นไร แต่สิ่งที่แฝงมาด้วยนี้ทำให้หัวใจคันยับๆ สายตาสมเพชไม่ให้เกิดเกียรติ ถึงจะเคยชินจนชาและชาจนชิน แต่นางในตอนนีกลับรู้สึกคันยับๆ บริเวณมือและเท้า

“หวงโส่วเหยิงเหยิง” เสียงทักทายแซมซ้อยดังมาจากด้านขวา ร้องให้ปลายเท้าของ ‘ผู้ถูกเรียก’ ชะงัก

ดวงตาหงส์ปรายมองผู้ขานนาม ‘หวงโส่วเหยิงเหยิง’ หลีผินในอารมณ์สับสนเดินกริดกรายเข้ามาพร้อมหลีเหลียงหยวน ผู้ทรงเครื่องยศมาไม่แพ้กัน! ช่าง...เป็นพี่น้องที่เหมาะสมราวกับถูกลิขิต... ว่าสวรรค์ก็ไม่รับ นรกก็ไม่ยอมให้อยู่! สุดท้ายแผ่นดินจึงต้องรับบทหนัก... แแบเจ้าตัวรอกๆ เอาไว้

นางเหลือบตามองก่อนจะก้มหน้าลงต่ำ มือลูบไล้ราชโองการเล่น รอคอยเย้ยหยันของสองพี่น้องอย่างใจจดใจจ่อ เพราะรู้ว่ายามนี้ไม่มีใครไม่รู้ว่านางถูกปลด เช่นนั้นแล้วให้ตายก็คงมีน้อยคนนักที่จะเรียกนางว่า ‘หวงโส่วเหยิง-เหยิง’ อีก

“เจี้ยเจี้ย ท่านผิดแล้ว” เสียงแหลมกริดกราย หลีเหลียงหยวนยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นปิดกลางอากาศ พลังกล่าวชัดที่สาว หลีผินได้แต่ทำท่าตกใจด้วยการดึงผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาปิดมุมปาก แต่ไม่รู้เพราะเร่งรีบหรือตั้งใจผ้าเช็ดหน้าจึงปิดรอยยิ้มเหี้ยมดๆ ไว้ไม่มิด

‘ตลบตะแลง’ กลอกตามองพื้นอย่างแข็งๆ นางเมื่อเหตุการณ์นี้เหลือเกิน ‘ลีเหอ เหตุใดหนอต้องมาเจอเรื่องราวเช่นนี้ เพราะความแสบของข้าเอง ถ้าข้าไม่ขันอาสา เรื่องก็คงไม่เป็นแบบนี้’ คิดอย่างหงุดหงิดใจ ต่อมาก็แสวงสวมบททั้งเป็นผู้หาตกแล้วและอ่อนแอที่ฟังคำหยันต่อ

“จริงสิ พระนางไม่ใช่หวงโส่วแล้ว” หลีผินทำเสียงตกใจ จากนั้นก็แสวงทำหน้าสลดเพียงครู่ ก่อนจะทำท่าเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ “แต่ว่าเนะ ข้าจึงเคยมีหวงโส่วด้วยหรือ” นางหันไปกล่าวกับน้องตัวเอง และเหมือนเลือดชั่วจะส่งต่อผ่านสายเลือด หลีเหลียงหยวนจึงรับส่งคำพูดของพี่สาวด้วยท่าทางรื่นเริง

“นางพวกนี้มันน่า...” นางลากเสียงในใจอย่างหงุดหงิด จากนั้นก็ก้มหน้า

ลงตำพยายามแอบซ่อนสีหน้าหงุดหงิด แต่ก็ต้องเหลือบตาขึ้นมอง เมื่อสองพี่น้องขวางทางไม่ยอมถอย นางจะไปทั้งที่ไม่มาจนมาขวางไม่ได้หรือ คิดพลางจึงสองร่างที่หัวร่อต่อกระซิกกัน

ไม่สิ! ไม่ใช่แค่สองพี่น้อง นางส่ายหน้าเมื่อสำรวจรอบกายแล้ว นางๆทั้งหลายที่อยู่ตามพุ่มไม้ หลังต้นไม้ หรือบริเวณทางเดินในตำหนัก ต่างก็ยกยิ้มสมเพช เพราะทุกตำหนัก... ฮ่วยเพยซินหามีอำนาจไม่ ผู้มีอำนาจอย่างแท้จริงคือเหล่าเพยทั้งสี่!

เหล่าสตรีผู้ได้ชื่อว่างามดุษฎีบุพพานยอตนเขาที่ทั้งสูงส่งและล้ำค่า... เย่อหยิ่ง อ่อนช้อย และงดงาม

พีบ!

ปลายนิ้วขาวปลอดกดลงบนราชโองการในมือ เหล่าผู้เฝ้ามองได้แต่ทำท่าสมเพชแถมขบขัน

‘ก้มหน้าต่ำเพียงนั้นคงอับอายละสิท่า!’ หลีฉินมองอย่างดูแคลน

แต่ผู้ก้มหน้าลุบโล่ราชโองการราวกับสิ่งล้ำค่าหาได้คิดเช่นนั้นไม่ ปลายนิ้วลุบโล่อย่างอ่อนโยน สีหน้าแสนเศร้าและหวาดกลัว แต่ภายในใคร่ในสิ่งที่ตรงกันข้าม...

หากนางใช้ราชโองการนี้ฟาดปากสองพี่น้องจะเป็นเช่นไร ปลายนิ้วที่เคลื่อนไหวสะดุดลง เมื่อนึกถึงอนาคตต่อไป อา... ไม่ดีกว่า... ปล่อยให้พวกนี้ตายเองเถอะ!

วังหลวงแห่งนี้ไม่ต่างจากสนามรบนัก แต่การฆ่าไม่เชิงๆ หน้า แต่ฆ่าด้วยกลและเล่ห์... ถ้ามัวทำไม่ถึงรู้ ก็枉นี้โดนมาทุกรูปแบบแล้วนะสิ

ตาสลึมมองสตรีที่กำลังทำเหย้าหยัน มุมปากของนางกระตุกเบาๆ เมื่อนึกถึงชะตาของคนที่ทั้งสองในกายภาคหน้า จากนั้นก็ก้าวไปยังทางเดินต่อ โดยไม่รอให้คนที่ผู้นำทางนำไป

‘ซินอู่ แทนที่จะได้ออกจากวังไปใช้ชีวิตสบายและมีอิสระ คงต้องเปลี่ยนไปนั่งรอพิจารณาคดีอีกแน่!’

สองสนมมองอดีตมารดาของแผ่นดินที่เดินจากไป ทำไม่ได้ร้องไห้ ไม่ทำหน้าเศร้า! ใบหน้าที่จ้องพวกนางกลับเมื่อครู่ไม่มีแว่เหมือนจะร้องไห้ ปกติแล้วเมื่อเจอพวกนางเอ่ยหยันต้องมีท่าทางแบบนั้นนี่นา สองพี่สองมองแผ่นหลังนั้นอย่างจงใจ หรือการโดนปลดจะทำให้สตรีผู้นั้นเสียสติไปแล้ว คิดพลาทอดสายตามองอย่างสงสัย

“เจ้ากล้าเดินหนีหรือ” หลี่ผินกล่าว จากนั้นก็ก้าวตาม พวงท้ายมาด้วย หลี่เหลียงหยวนและเหล่านางกำนัล แต่ระหว่างนั้นก็เหมือนมีอะไรมากระแทกที่ข้อเท้า ร่างบางในชุดกฤษฎกรายเซไปก่อนจะล้มลงบนพื้นหินตะปุ่มตะป่ำ

“นี่เจ้ามาทักข้าทำไม” หลี่ผินโวยวายใส่ผู้เป็นน้องที่ล้มทับตน ส่วนหลี่เหลียงหยวนก็ได้แต่ลุกออกห่างจากพี่สาวโดยมีนางกำนัลคอยช่วย ก่อนจะมองข้อเท้าของตนที่รู้สึกเจ็บแปลบ ถัดไปไม่กี่ชุน⁷ ก็ปรากฏลูกหินมนแตกต่างจากหินก้อนอื่น สายตาเริ่มหาที่มา แต่ก็ต้องหยุดเมื่อได้ยินเสียงกริรร้องดังมาจากด้านข้าง หลี่เหลียงหยวนรีบยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นปิดมุมปาก ใบหน้าซีดขึ้นมาทันตาเมื่อเห็นผู้เป็นพี่สาวเต็มตา

หลี่ผินจับใบหน้าด้วยความเจ็บปวด มีอนางมีของเหลวสีเข้มติดมา... เลือด! “หน้าข้า! หน้าข้า! เลือด กริร!” สตรีผู้มีโลหิตซโลมใบหน้ากริรร้องพลาทงจับใบหน้าด้วยความตื่นตระหนก

“เหินยงเหินยง” เสียงโวยวายดังอยู่เบื้องหลัง มือข้างขวาที่ซัดลูกหินจัดการพวกสนมปากสวะกลับมามาขนบอยู่ข้างลำตัว เช็ดถูกับเสื้อซิดๆ ราวกับกลัวสิ่งสกปรกติดมือ เมื่อเรียบร้อยแล้วก็ยกขึ้นมาประคองราชโองการ ก่อนจะก้าวต่อไปโดยไม่สนใจเสียงกริรร้อง

เศษสวะที่ควรปล่อยให้ตายเอง แต่บางครั้งก็นำโดนเสียบ้าง!

ร่างของอดีตผู้เคยถือครองตราประทับแห่งหงส์เคลื่อนไปตามทางเดินอย่างต่อเนื่อง ไม่แม้แต่จะหันกลับไปมองผลงานที่ตนก่อ แค่เสียงแหกปาก

⁷ ชุน เป็นหน่วยวัดระยะของจีนโบราณ โดยที่ 1 ชุน ยาวเท่ากับ 1 นิ้ว

ของสตรีเหล่านั้นนางก็แทบจะเห็นภาพแล้ว เหมือนว่าการซัดลูกหินเล่นๆ ของนางเพื่อลองวรยุทธ์ จะทำให้เกิดเรื่องมากกว่าที่คาด สงสัยว่าสตรีเหล่านั้นวันๆ เอาแต่พ่นคำจนเลือดไปเลี้ยงแต่ปาก ไม่ส่งไปเลี้ยงขา เลยล้มง่ายปานนั้น!

ดวงตาคู้งามหลุมมองทางเดินไปหลังวังที่ไม่ค่อยได้รับการดูแลนัก เศษหินโสโครกมากมาย...

อา... ดูท่าจะหมดสวยแล้วกระมัง เสียงเหนื่อยหน่ายดังขึ้นในหัวอีกครั้ง นางทำอะไรคุณธรรมและเมตตาจริงๆ เสียแล้ว ก่อนจะยิ้มสะใจ จากนั้นก็เร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น...

ถัดไปเหนือทางเดินบนตำหนักภายใต้เงาจากแสงอาทิตย์ ใบหน้าที่ถูกบดบังภายใต้หน้ากากทอดมองไปยังทางเดิน เห็นเหตุการณ์รุ่นวายนั่น ก่อนที่คิ้วเข้มจะค่อยๆ เลิกขึ้น

เมื่อครู่เขาเห็นสตรีอ่อนแอผู้นั้นเล่นงานสนมของเขา... แววดาเฉยชาไร้อารมณ์คล้ายส่องแสงวาบขึ้นมา สตรีผู้หวาดกลัวกับทุกสิ่งผู้นั้นกล้าหาญเล่นงานคนอื่นด้วยหรือ

“ฝ่าบาท” เสียงหนึ่งดังขึ้นมาจากเงามืด แววดาคลายสนุกจากหายเหลือเพียงความราบเรียบและไร้อารมณ์ “มีการเคลื่อนไหวพะยะค่ะ”

“ใคร”

“หลิวพะยะค่ะ” มุมปากปราศจากเครื่องขวางกั้นกระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้ม

“แล้วเรื่องที่ให้เจ้าสืบ”

“เรื่องนั้นเป็นฝีมือของเส้าฟางอิ” พระเนตรเปล่งประกายอีกครั้ง “เอ่อ... ฝ่าบาท มีอีกเรื่องหนึ่งพะยะค่ะ” องค์รักษ์เงาทำท่าอีกอึกเมื่อต้องเอ่ยเรื่องที่เขบังเอิญทราบมาระหว่างที่ทำการกิจ

“มีอะไร” องค์จักรพรรดิแคว้นเจิ้งหันพระพักตร์ไปมองผู้ได้ชื่อว่าเป็นเงา ที่คอยทำงานให้เขาท่ามกลางความมืด

“เอ่อ...” ผู้อยู่ในเงามืดทำท่าอีกอึก ไม่แน่ใจว่าจะกราบทูลเรื่องนี้ดี

หรือไม่

“ถ้าเจ้าไม่คิดจะบอก ก็มีควรออกปากให้เงินสงสัย” จักรพรรดิหนุ่มเอ่ยขึ้นด้วยสุรเสียงเย็นเยือก เมื่อไม่ต้องการให้เขารู้ก็ไม่ควรจะเริ่มขึ้นมา

“ดูท่าแล้วหวังโง่อาจจะไม่ใช้หวังโง่พะยะค่ะ”

คิ้วที่อยู่ภายใต้หน้ากากเลิกขึ้น เป็นเรื่องน่าสนใจไม่น้อย หวังโง่อาจมิใช่หวังโง่! แล้วสตรีผู้นั้นเป็นใครเล่า องค์จักรพรรดิทอดพระเนตรไปยังทางเดินเพื่อออกสู่ประตูหลังวัง ร่างบางเริ่มห่างออกไปเรื่อยๆ

“เจ้าไปสืบเรื่องนี้ต่อ” กล่าวจบก็สะบัดมือเบาๆ องค์รักษ์เงาทำความเคารพก่อนจะร่นกายหายไป

“สาวหยาง”

องค์รักษ์เงาอีกผู้หนึ่งปรากฏกาย ก่อนจะค้อมตัวลงทำความเคารพพร้อมรอรับคำสั่ง “เรื่องหลิน เจ้าไปจัดการแทนเงิน”

“แล้วเรื่องที่สั่งพะยะค่ะ”

แนวตาซบซ้อนมององค์รักษ์เงาคนสนิท “เงินจะไปเอง” เขายากจะเห็นความกระหายของคนเหล่านั้น บุษบปริศนาผู้ได้ชื่อว่าอยู่ข้างกายจักรพรรดิโค้งกายทำความเคารพ แล้วถอยกายหายไปในเงามืด

เพ็ญหิมหลงทอดสายตามองไปยังเบื้องล่าง ความวุ่นวายจางหายไปแล้ว ร่างสูงเดินเข้าสู่ห้องเบื้องหน้า ภูเขาแปดชั้นถูกถอดออก จากนั้นก็เอื้อมไปหยิบชุดคลุมสีน้ำเงินเข้มไว้สวดลายที่สาวหยางเตรียมไว้ให้ขึ้นมาสวมทับ ไม่ถึงครึ่งก้าวบุษบในชุดปกปิดใบหน้าสวมหมวกปีกกว้างก็เหินหายไปตามเงาของตำหนัก โดยมีที่หมายคือทางออกจากวังหลวง!

สอง บุปผาลีกลับ

“เชิญเพคะ” เสี่ยวชิงเอ๋ยเรียกนายหญิง หลังจากหยิบแท่นเหยียบมาวางเรียบร้อยแล้ว

อดีตทวงโง้วหลุบตามองแท่นเหยียบเบื้องหน้า จากนั้นก็เลื่อนดวงเนตรขึ้นไปยังตำแหน่งที่สูงกว่า

รถม้าหอมซ้อ มุมปากกระตุกเบาๆ ชั่วครู่ก็ดึงกลับมาพิณจอบกาย มีแค่นาง เสี่ยวชิง แล้วก็ทหารนำทางในชุดน้ำเงินเข้มผู้แต่งกายอำพรางใบหน้าเสียมิดชิด และเมื่อมีแค่สามผู้สามนาม นางก็หาต้องสวมบทสตรีอ่อนโยนไม่!

“เฮ้อ” ลมหายใจแรงๆ ถูกพ่นออกมาพร้อมกับสีหน้าเศร้าสร้อยที่หายไป จากนั้นก็ทอดสายตาประณิธรถม้าเบื้องหน้าต่อ

มีอระหงสะบัดชายเสื้อ เมื่อปราศจากสิ่งขวางกั้นก็จับเอวคอดก๊วเดินวนหนึ่งรอบ นำราชโองการที่ชั่วเค่อก่อนนางมิได้ใช้งานเคาะไปยังไม้เกาๆ เบื้องหน้า เมื่อยังไม่พึงใจก็ยกเท้าคู้่น้อยลงเหยียด

เอืยด!

โอหยา... เสียงไม้พึงประสงค์แว่วมา นางก็ทำท่าคล้ายจะร้องไห้

“จะพาข้าไปถึงที่หมายหรือไม่” นางเปรยขึ้นเมื่อเห็นว่าสภาพมันน่า

สมเพชกว่าที่คิดนัก ถึงนางจะต้อยต่ำเพียงนั้น แต่พาหนะที่นำพานางออกจาก
กรงแห่งนี้ จะทำให้ดีกว่านี้ไม่ได้หรือ นางจ้องมองความเก่าเหลือนครา ต่อมา
ก็ยกมือขึ้นเกาขมับฝั่งที่ไม่เจ็บ เพราะกลัวว่าได้ออกจากวัง แต่ต้องมาประสบ
ปัญหารถม้าแตกจนลื่นล้มชิวาก่อนจะได้กลับบ้านเสียก่อนนะสิ...

บุรุษเพียงหนึ่งเดียวยืนนิ่งมองการกระทำของสตรีผู้ถูกลด นาง... ดู
เปลี่ยนไป มิเหมือนกับฮู้ยหวงไฮ่วคนก่อนเลยแม้แต่น้อย สตรีหัวอ่อนผู้อยู่
นิ่งเงียบแต่ในตำหนักของตน เป็นคนไร้ปากเสียง

“เชิญ” เสียงเย็นเยียบทว่าแฝงความตื่นเต้น ส่งเสียงเรียกเพื่อให้สตรี
ทั้งสองคนขึ้นรถม้า การเดินทางจำเป็นต้องเริ่มแล้ว จะปล่อยให้เจ้าพวกตัว
วุ่นวายที่วังเต็นเตรียมแผนการรัฐรอได้อย่างไรกัน...

มือขาวลอยกั้นขึ้นจับร่างเสื้อวซิง เท้าในรองเท้าสีซีดเข้ากับชุดก้าวขึ้น
เหยียบแท่นไม้เก๋ไก๋งงเงน ตาสีเข้มเลื่อนขึ้นจ้องมองท้องฟ้า ชั่วครู่เธอก็ทำ
ปากเบ้

สวรค์ลึงโทะนางเป็นแน่แท้ นางถึงได้น่าอเนจอนาถึงนัก! การพจฉาย
เวอร์กรรมครั้งนี้คงเอาไปเล่าได้ถึงชั่วลูกชั่วหลาน...

นางยืนเมื่ออีกข้างไปจับยังพื้นไม้ของรถม้าเพื่อประคองตัว แต่เพราะถือ
ราชโองการของโอรสสวรค์อยู่ นางเลยมีคล่องตัวนัก ดวงตาคู้งามหลุมมองต่ำ
เนื้อผ้าสีเหลืองทองสะท้อนแสงแวววาว สิ่งนี้เหมือนกับการได้สัญญาคำทาส
กลับคืน... ไปประกาศอิสรภาพของนาง

“เข้าไปรอมารดาก่อนแล้วกันนะ” นางยกยิ้มให้ม้วนผ้าเนื้อเนียน
เสื้อวซิงฟังคำพูดด้วยความแปลกใจ แต่ไม่ถึงชั่วอึดใจก็ได้แต่เบิกตากว้าง เมื่อ
ราชโองการลอยลือปลิวเข้าไปในรถม้า

ปัง!

“เหินยงเหินยง!” นางกำนัลสาวกริตรี้อง ผู้ทำเรื่องน่าตื่นตกใจได้แต่
โหว่โหล่ จากนั้นก็ก้าวเท้าเข้าไปนั่งในรถม้า ไม่สนกับท่าทางเหมือนเห็นเครื่อง
ประหารตรงหน้านั้น

บุรุษที่ยืนทอดดอกเฟลอกำกระบี่ในมือแน่น นางโยนราชโองการ! ราวกับ
หินไร้ค่า ดวงตาเข้มน้ำจ้องมองอย่างติติง

สตรีที่กระทำการหมิ่นเบี่ยงสูงหาได้สนใจไม่ รอบกายนางมีแคทหาร
นำทาง ซึ่งนางก็คาดว่าพวกกรรมวังหรือกรมพิธีการคงส่งทหารยศด้อยศักดิ์มา
ใครจะส่งทหารชั้นผู้ใหญ่มาส่งหวงโห้วที่ไร้อำนาจ ซ้ำยังถูกลดกันเล่า!

บุรุษชุดน้ำเงินซึ่งมองจากร้อยลี้ก็ทราบว่เนื้อผ้าดีกว่าเสื้อผ้าของนาง
คงไม่มีโอกาสไปรายงานเจ้านายหรือเบี่ยงสูงได้ทราบ อย่างมากก็แค่เห็นว่านาง
เกิดอาการฟั่นเฟือนเพราะสูญเสียตำแหน่ง แต่ถึงจะเอาไปรายงาน ยามนั้นนาง
ก็อยู่นอกวังเสียแล้ว และเมื่อถึงที่นั้นนางก็คงไม่อยู่รอเจ้าของแผ่นดินที่มักจะ
ไปประพาสที่แห่งนั้นให้มาลงทัณฑ์หรือ! นางก้าวเท้าเดินเข้าไปยังรถม้าโดย
ไม่สนใจท่าทางตกใจ ซ้ำร้ายนางยังก้าวข้ามเจ้าม้วนผ้านั้นให้เห็นเป็นบุญตา
อีกครา...

เพื่งหมิงหลงหวงตั้งเฟลอกำกระบี่แน่นอีกครั้ง! เป็นบุญตาเขาหนักหนา
ที่ได้เห็นคนที่ทั้งปาทิ้งก้าวข้ามราชโองการแห่งเขา! การสลับตัวกับสาวหยาง
ในครั้งนี้น่าจะมีอะไรสนุกกว่าที่เขาคาดนึก!

“ไปได้แล้ว” สตรีผู้ได้ชื่อว่าเป็นบุพผางามแต่ไร้ค่าของวังหลวงส่งเสียง
บอก เมื่อเอนกายนั่งเรียบร้อยแล้วรถม้ายังไม่เคลื่อนตัวออก เลี้ยวชิงรีบเก็บ
แท่นเหยียบขึ้นตั้งแล้วขึ้นไปนั่งยังด้านหน้า ส่วนบุรุษในชุดน้ำเงินเข้มน้ำได้แต่
ยืนนิ่งไปชั่วครู่ ก่อนจะกระโดดขึ้นไปนั่งแล้ววัดเชือกเพื่อออกตัวเต็มแรง

รถม้าเคลื่อนตัว สตรีที่นั่งอยู่ด้านในร่างเอนไหวไปมา ดวงตาของนาง
ผู้ตื่นตันที่จะได้จากลางวังหลวงกวาดไปทั่วห้องเล็กๆ ที่นางนั่งอยู่อย่างสำรวจ
ที่นั่งบุณวมบางเบาสมกับพระที่นั่งของอดีตหวงโห้วเสียนี้กระไร ไร้อำนาจ ไร
ยศศักดิ์ ไร้ทุกสิ่ง! นางเลื่อนมือไปหยิบราชโองการบนพื้นขึ้นมาคลี่ออกอ่าน

‘ปลดปล่อยหวงโห้ว’

นางใช้ปลายนิ้วลูบตัวอักษร ชั่วครู่ก็ม้วนผ้าแพรสีเหลืองทองแล้วโยน
มันไปไว้บนหลังหีบใบเล็กที่พวกขันทียกมาใส่รถไว้ให้ มือบอบบางตามแบบ

ฉบับของสตรีสูงศักดิ์เลื่อนมาจับหยกที่แขวนอยู่ที่ข้างเอน ไม่นานก็ปลดมันมาถือพลางพินิจมอง

หยกม่วงแดง... หยกราคาสูงที่หาได้เฉพาะในแคว้นฉี

ฝ่ามือของนางลากสัมผัสผืนผ้านูนเด่นของลายอันเป็นเอกลักษณ์ เส้นโค้งครอบคลุมเชื่อมต่อไม่มีช่องว่าง ด้านนอกมีลายดอกไม้ประหลาดยากที่ใครจะรู้จัก ตรงกลางสลักตัวอักษรสองคำ ทุกองค์ประกอบของป้ายหยกชิ้นนี้มีความหมาย เส้นรอบล้อมรอบไม่ขาดหาย ข้อมูลทุกอย่างจะต้องมีจุดเชื่อมกัน ดอกไม้ประหลาดหมายถึงเหล่าผู้คนน้อยนิดที่รับรู้ถึงการมีอยู่

ตัวอักษรสองตัว 'เสวียน' คือลี้กลับ 'ฮวา' คือบุปผา เมื่อรวมกันก็จะเป็นเสวียนฮวา... ชื่อของหอชายข่าวชื่อดัง ที่ตั้งอยู่ในทุกแคว้นแคว้น แต่หอที่เป็นเสมือนสำนักใหญ่กลับตั้งอยู่ที่แคว้นเจิ้ง

ป้ายพกติดตัวของผู้เป็นเจ้าของซึ่งก็คือนาง นางมิใช่ฮุยเฟยชิน แต่เป็นอีกคน นางยกหยกชิ้นมาระดับสายตา ปลายนิ้วลูบสายผ่าเบา ก่อนจะใช้หลังนิ้วชี้เคาะจนมันเคลื่อนไหว นางคือเสวียนลี่เหอ บุตรีผู้ทำหน้าที่สืบทอดหอบุปผาลี้กลับ ผู้ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าหอการข่าวคนปัจจุบัน

เมืองเพ็ญฟูในแดนตะวันตกแห่งแคว้นเจิ้งคือที่ตั้งของหอเสวียนฮวา เมืองเดียวกับสถานที่พำนักของฮุยเฟยชินตัวจริง แล้วด้วยเหตุใดนางจึงมาเป็นฮุยหวงโฮ่วเช่นนั้นหรือ ก็เพราะความแสบของนางอย่างไรเล่า!

กีก! กีก!

รถม้าเอนไหวอย่างรุนแรง ขณะที่รอบนอกเริ่มมีเสียงของผู้คน ลีเหอลดระดับของป้ายหยกพกของเจ้าหอเสวียนฮวาลงพร้อมละจากความคิด นางยื่นมือไปแหวกม่านหน้าต่าง ใบหน้างามล้ำที่ยามนี้มีผ้าดิบสีขาวพันรอบศีรษะ ไพล่อกไปมองด้านนอก กำแพงวังหลวงสูงตระหง่านปรากฏอยู่เบื้องหลังของรถม้า ใบหน้าไร้อารมณ์ก็ปรากฏรอยยิ้มบางๆ สถานที่ที่นางพลัดหลงเข้าไปอยู่เมื่อหนึ่งปีก่อน กำลังห่างออกจากนางไปทุกที

นางได้อิสระแล้ว...

ลีเหอหลบกลับเข้ามาด้านใน กล่าวถึงความแสบของนางต่อ นางหลุบตาลงจذจ้องเจ้าหยกแสนรัก เหตุใดนางถึงได้มาเป็นขี้เฒ่าอย่างนั้นหรือ เรื่องทั้งหมดคงเริ่มจากลูกหมาตัวหนึ่ง

อันเหมิงคือชื่อของเจ้าลูกหมาตัวแสบต้นเรื่องอันแสนนุ๋นวย ลูกหมาตัวนี้เป็นเพื่อนเล่นกับนางมาตั้งแต่เด็ก เป็นบุรุษผู้เลี้ยงสุนัขเอาไว้ในปากมากมาย และวันหนึ่งเจ้าลูกหมาอันเหมิงก็ไปล่อลวงสตรีที่แสนอ่อนโยนผู้หนึ่งให้หลงรัก!

ความรักก่อตัวผูกพันแน่นแฟ้นอย่างรวดเร็ว แต่เจ้าผู้เฒ่าลวงเด็กคงใช้บุญบารมีในการล่อลวงสาวน้อยจนหมดสิ้น เมื่อคิดจะเอ่ยปากขอแต่งงาน ราชโองการแต่งตั้งขี้เฒ่าให้เป็นที่หวงแหนกลับโอบรับมาถึงเรือน!

เจ้าลูกหมาคร่ำครวญปานขาดใจ กลายเป็นคนเย็บขริมยามรับรู้ถึงพระกระแสรับสั่งของผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินแจ้ง! ขนาดนางปลอมด้วยการดีให้สลบ แต่เขาก็กลับร้องไห้สะอึกสะอื้น สร้างความอนาถน่าสงสารให้แก่เหล่าบุคคลทั่วหอบเป็นอย่างยิ่ง จนต้องระดมทุกหัวในหอบเพื่อหาวิธีแก้ไขปัญหาเหล่านี้ด้วยวิธีที่ไม่นวล เนื่องด้วยกฎของหอบบุปผาลึกลับคือการไม่ไปข้องเกี่ยวกับเรื่องในวังหลวงของทุกแคว้น!

บิดานางเคยกล่าวไว้ว่า... วังหลวงมีแต่เรื่องน่าปวดหัว ถ้าเข้าไปข้องเกี่ยวจะเป็นด้ายพันเกี่ยวจนร่างต้องติดตึง... และมันก็เป็นดังที่บิดาของนางกล่าว วังหลวงร้อยเล่ห์ คิดดั่งเจ้าเด็กน้อยขี้เฒ่ามาเป็นมหากาฬทางการเมือง

และแล้วก็มีผู้สนับสนุนให้หาตัวแทนขึ้นเกี่ยว จากนั้นก็ค่อยๆ หาทางหลบออกมาจากวังในภายหลัง แล้วสตรีใดเล่าจะคอยช่วย วังหลวงขึ้นชื่อว่า เป็นกรงขนาดใหญ่ การตรวจตรามากมาย เรื่องราวก็สุดคณนา ชื่อของนางจึงถูกเอ่ยขึ้นมา เพราะไม่มีสตรีใดจะมาแทนสาวงามที่เจ้าเฒ่าลูกหมาอันเหมิงหลอกล่อมาได้

แล้วด้วยยามนั้นความสงสารของนางท่วมท้นนัก! บุรุษผู้เป็นเพื่อนเล่นมาแต่เยาว์วัย คอยให้ตบหรือให้เหยียบยามโมโหกำลังจะถูกแย่งชิงเมียทั้งที่

เจ้าหอผู้แสนดีเช่นนางจะมีช่วยได้อย่างไร เช่นนั้นแล้วนางจึงก้าวข้ามเขตแดนแห่งกฎของหอบุพผาลีกกลับ คือการไม่พาดนไปข้องเกี่ยวกับเรื่องของวังหลวง จะเรียกว่าก้าวข้ามกฎก็คงมิได้กระมัง เพราะนางกระโดดขึ้นเกี่ยวเจ้าสาว นั้นเป็นการนำพาตัวเองไปอยู่บนรังไหมของเจ้าแมงมุมดังที่บิดาว่าอย่างเต็มตัว

จากสตรีผู้เป็นเจ้าของ มีอิสระเสรี ต้องสวมบทเป็นสตรีสกุลสูง! ดรณีแรก-run-นามพริ้มเพราอ่อนช้อยและอ่อนแอ เพราะรู้ว่าหากให้σύเพยชินไป... คงสิ้นชีพตั้งแต่วันแรก

‘หวงโฮ่ว’ แวนแคว้นได้อาจถูกแต่งตั้งขึ้นเพราะผู้เป็นหวงที่ต้องการอำนาจหนุนหลัง แต่ตำแหน่งที่ตั้งขึ้นเพื่อค้ำจ้งกับเหล่าขุนนางกระหายอำนาจ บุรุษผู้นั้นกำลังเล่นสนุกกับการให้อำนาจ ปลุกปั่นให้กระหาย และช่วงชิงคืนσύเพยชินจึงเป็นตัวเลือกที่ดี

เนื่องจากอำนาจทั้งการทหารและการปกครองทั้งหมดอยู่ในกำมือของผู้เป็นหวงดี หวงดีรักใคร่ผู้นั้นก็ได้หน้าตา ดังนั้นการให้สตรีผู้ซึ่งเป็นคนของตระกูลก้าวขึ้นไปเป็นหวงโฮ่ว ย่อมแสดงถึงการมีอำนาจที่เหนือกว่า และการแต่งตั้งσύเพยชินขึ้นมานั้น ผู้อื่นอาจจะมองว่าเป็นการไม่ให้อำนาจของสกุลใดอยู่เหนือกว่า แต่ความเป็นจริงคือการยั่วยุให้สี่ตระกูลใหญ่เคลื่อนไหวเสียมากกว่า เพราะการกำจัดสตรีไร้ค่าจะนำไปสู่ความยิ่งใหญ่

ในวันนั้นนางสลับทัวกับσύเพยชิน แต่ในระหว่างทางไปวังหลวง นางกลับโดนกลุ่มคนปริศنالอบโจมตี พวกบุรุษหิมะพวกนั้นมีกันถึงสี่กลุ่ม นางก็รู้ว่าต้องเป็นคนของสี่ตระกูลที่ไม่ต้องการให้σύเพยชินขึ้นเป็นหวงโฮ่ว ชายเหล่านั้นหาได้टनाเหมือนนางไม่ แต่ในมานะของความมืดกลุ่มผู้คอยป้องกันนางกลับมีฝ่ามือปริศนาที่พาตฝ่ามือสลายวิญญานไล่โดยไมทันตั้งตัว เมื่อจัดการนางแล้วก็หลบเร้นกายหายลับเข้าสู่ป่าอันมืดมิด ทิ้งให้นางบาดเจ็บสาหัส ยืนโอนเอนอยู่ท่ามกลางผู้ลอบสังหารเกือบครึ่งร้อย ยามนั้นนางสู้ไม่ถอย แต่อาการบาดเจ็บก็ทำให้นางสู้ได้ไม่เต็มทีนัก คมดาบและกระบี่กระหน่ำ...

นางจำได้ดี วันนั้นเช้าข้างหนึ่งยันพื้น มือข้างหนึ่งจับคมกระบี่ มิให้มัน

ได้ซึมเลือดจากเรือนกายส่วนอื่น การยื้อยุดเกิดขึ้น สุดท้ายก็ยื้อแย่งกันด้วย พละกำลัง และนางที่โดนฝ่ามือพิฆาตกำลังย่อมต้องถูกตัดทอน ท้ายที่สุดแล้ว นางก็เป็นผู้เสียเปรียบ

ร่างนางลอยไปตามแรงจนศีรษะกระแทกกับโซดหิน ยามนางใกล้หมดสติ เหล่าองค์กรปริศนาก็ปรากฏกายมาช่วยเหลือนาง แต่เพราะศีรษะกระแทกอย่างรุนแรงจึงทำให้นางสูญเสียสติความทรงจำ หลงลืมการเป็นลิเห่อและการเป็นเจ้าหอเสวียนฮว ศีรษะว่างเปล่า มีเพียงราชโองการแห่งโอรสสวรรค์และกระดาษแผ่นน้อยที่เขียนความสามารถและท่วงท่าลีลาการเป็นอยู่ของฮู่เหยงซิน... สิ่งที่ทำให้ชีวิตนางตกต่ำ นางหยิบกระดาษแผ่นนั้นขึ้นมากวาดตาอ่าน ลายมือเจ้าลูกหมาเด่นชัด ครุ่นหนึ่งมีอนางก็กำแน่น

“พกลีงนี้ไว้นะท่านเจ้าหอ อย่าทำลายเสียเลย”

อันเหมิงเอ๋อ... กลับไปเจ้าเตรียมโดนฆ่าเล่นงานได้เลย ก่อนจะพับเก็บอย่างบรรจงด้วยสายตาเย็นเยือก

นางจะเอากระดาษแผ่นน้อยนี้ยัดใส่ปากเจ้าลูกหมาผู้นั้น!

ตาหงส์กวาดมองสิ่งที่พกกันลืมหื้มทั้งท้าย จากนั้นก็นำเก็บไว้ในอกเสื้อ แล้วนึกถึงอดีตต่อ

แล้วก็เป็นอย่างที่นางคาดการณ์ไว้ตั้งแต่ต้น ฮู่เหยงซินคือตัวเบีย้อาไว้วกวนและปั่นป่วนเจ้าพวกขุนนางเผ่าทั้งหลาย เพราะยามนางเข้าสู่ตำแหน่งอำนาจการบริหารและการจัดการหกตำหนักก็ทำได้อยู่ในมือของนางไม่ บรูษผู้นั้นมอบงานและตำแหน่งหน้าที่ให้เหล่าสนมรัก... เพยทั้งสี่ อันได้แก่ หลิวก๊วยเพย จินซูเพย เจาเสียนเพย และว่านเต๋อเพย... คนจากสี่ตระกูลใหญ่

สนมรักหรือ ห่วงหวอนอดีตหยดลงเมื่อสะดุดกับคำหนึ่งที่นางใช้เรียกขานสตรีที่เป็นเพียงหมาก มิใช่รักหรือก นางส่ายหน้า มุมปากคลี่ยิ้มบางราวกับใบไม้พลิวเอนตามลม

หากฮู่เหยงซินเป็นแค่หมาก เหล่าสตรีผู้นั้นก็ไม่ต่างกัน โคมหน้าอาจจะภาคภูมิในจุดสูงส่ง แต่ในความเป็นจริงก็เป็นแค่หมากเช่นเดียวกับนาง

ซ้ำร้ายยังเป็นหมากที่ถูกเดินสองทิศ ทั้งจากตระกูลและจากมือของเจ้าหงตี้ สวมหน้ากากนั้น

ราชานันให้โหม บิดาลังให้หัน...

การเดินหมากเข้มข้นขึ้น เมื่อสุ่ยเพยชินอยู่ไปก็ไร้ความหมาย สีตระกูล แย่งชิงเพื่อความเหนือกว่า สุดท้ายนางก็คือเบี้ยไร้ค่า ทุกฝ่ายมุ่งเข้ามาหานาง เจ้าเบี้ยชั้นต่ำที่มีไว้กันช่องว่าง หากลื่นไปจะได้มีผู้ผงาด เล่ห์เหลี่ยมมากมาย จึงสาดซัดใส่นาง... ทั้งเรื่องเล็กน้อยอย่างพวกอับมงคลและสิ่งชั่วร้าย รวมไปถึงเป็นสตรีผู้ไม่เหมาะสม มีทั้งการวางยาพิษนาง นางเองก็รู้สึกชื่นชมตัวเอง ในยามที่เป็นสุ่ยเพยชิน ทั้งที่อ่อนแอแต่ก็ยังรอดมาได้จนถึงวันที่ความทรงจำฟื้นคืน

การหาทางให้นางหลุดจากตำแหน่งเริ่มหนักข้อขึ้นเรื่อยๆ เมื่อบุรุษผู้เป็น หวงตี้ไม่มีทีท่าว่าจะปลดนางออกจากตำแหน่ง แล้วก็หนักข้อขึ้นถึงขนาดที่การ แปรพระราชฐานครั้งก่อน ที่นางพลาดท่าเสียทีให้เจ้าหน้ากากชั่วช้านั้น!

ซวบๆ

นางกำมือแน่นเมื่อนึกถึงเล่ห์เหลี่ยมเกือบสุดท้าย ในวันแปรพระราชฐาน เพ็ญหมิงหลงหวงตี้เสด็จประพาสประทับยังพระราชฐานส่วนพระองค์ ณ ตงกง⁸ เมืองถงชิว

สตรีพวกนั้นวางยาปลุกกำหนดนาง! ด้วยวาดหวังจะให้นางร่วมเสพ อภิรมย์กับทหารยามหรือไม่ก็บุรุษผู้หนึ่ง โทษแห่งการคบชู้คือประหาร! แต่ไม่รู้เพราะบุญหรือกรรมหนุนนำให้บุรุษผู้ที่เข้ามาในห้องนางเป็นเพ็ญหมิงหลง หวงตี้ บุรุษผู้ไม่เคยมาเยี่ยมเยียนดำเนินตำหนักของนางเลย พบพานกันก็มีแต่ยืนอยู่ ใกล้เคียงๆ ประมาณสามครั้ง

และเหตุการณ์นั้นก็จุดกระชากให้กระแสแค้นแค้นหนักขึ้น หวงโหย่วได้ ถวายตัว! เมื่อกลัวอีกฝ่ายได้อำนาจ ต่างฝ่ายต่างก็เร่งจัดการ การสอบสวน

⁸ ตงกง หมายถึง ตำหนักตะวันออก

ความผิดปกติจึงเกิดขึ้น มีการจูดำยานปลุกกำหนด เพิ่งหมิงหลงหวงตึกิ้ว
สั่งสืบหาความจริง แล้วแพะรับบาปก็คือนาง...

นางในยามนั้นเศร้าใจยิ่งนัก ก่อนจะตัดสินใจโชกศึรชะกับแท่นหยก
อย่างแรงเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์เมื่อมีการสั่งปลด

นี่ถึงยามที่ตัดสินใจวังชนแท่นหยกสลัก ตอนนั้นนางเป็นคนอ่อนแอ
ที่แสนจะโง่เง่า... คนอ่อนแอมักเจ็บตัว เช่นนั้นนางจึงเป็นคนเกร

เมื่อสติกลับคืน มีหรือที่จะคร่ำครวญว่าไม่ผิด นางยอมรับเรื่องราว
ทั้งหมดอย่างง่ายดาย ไม่มีการร้องขอให้เจ้าจักรพรรดินั้นให้อภัย ถึงบอกว่า
จะตายเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ แต่จริงๆ แล้วนางคนก่อนหลงรักชายที่ทอดกาย
ให้แก่ชั่วคิน... แม้ตายก็อยากตายในฐานะของภรรยา!

‘ฮึ!’ มุมปากนางกระตุกยิ้มหยัน เหตุใดยามไร้ความทรงจำนางถึง
หลงรักบุรุษง่ายตายเพียงนั้น

ส่วนนางตอนนี้หะหรือ! หากได้มีความรู้สึกนั้นไม่ ส่วนเรือนร่างที่เสีย...
นางถือเป็นกำไรชีวิต บุรุษคนแรกของนางเป็นหวงตั้... ได้หล้าแห่งนี้มีเพียงห้า!

นับว่าเป็นของหายากยิ่ง! มิจริงหรือ

สาม ตราตรีังใจ

ณ ดินแดนฝั่งตะวันตกแคว้นเจิ้ง หอสูงที่ถูกใช้เป็นสถานที่รับข่าวสาร
ของหอเสวียนชวาเต็มไปด้วยเหล่าผู้คนและพิราบสื่อสาร
พื๊บ!

พิราบสีขาวถูกปล่อยให้โบยบินขึ้นสู่ฟากฟ้า ภายหลังจากการปลดตลับ
เล็กที่ขาออกมาเรียบร้อยแล้ว

‘หวงไฮ่วสกุลอยู่ถูกปลด’

มีบุรุษผู้คลี่แผ่นกระดาษสีเหลืองหม่นสั่นเทา ดวงตาที่เหนื่อยล้าต่อ
ทุกสิ่งเปล่งประกายแห่งความสุข

‘ลื้อออกมาได้แล้ว...’

หลังเหวี่ยงกำกระดาษในมือแน่น ความรู้สึกที่ไม่ได้พบพานมาเสียนาน
จู่โจมจิตใจของเขา

“เป็นอะไรอาเหวิน” อันเหมิงเดินเข้ามาใกล้บุรุษผู้มีท่าทางตื่นตระหนก
ไม่ลื ต้องเรียกว่าดีใจจนเกิดอาการตระหนกเสียมากกว่า

‘อาเหวิน’ ส่งม้วนกระดาษให้ผู้สวมชุดสีฟ้าอ่อน ใบหน้าแสดงความสุข
ล้นจนเขาเอื่อยอะไรไม่ออก ในหัวได้แต่รำร้องว่า สตรีที่เขาเฝ้ารอคอยออกมา

จากสถานที่ที่เขาเข้าไม่ถึงแล้ว

ผู้รับม้วนกระดาษมาคลี่ออก ไม่ถึงอึดใจก็อุทานเสียงดังลั่น เรียกความสนใจจากผู้คนรอบกาย “มารดาน้อยออกมาได้แล้ว” จ้องมองกระดาษซ้ำๆ ต่อมาก็ใช้มือลูบดูเมื่อมันไม่เลือนหาย ความดีใจก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเป็นเท่าทวี “มารดาน้อยออกมาได้แล้ว”

ปลายเท้าของบุรุษผู้หนึ่งชะงัก แล้วเปลี่ยนทิศทางเข้าหาสองสหายผู้มีใบหน้าแหม้มยิ้มพลางส่งเสียงดัง “เจ้ากล่าวว่ามันได้อาเหมิง”

อันเหมิงเงยหน้าขึ้น ต่อมาก็เรียกสหายที่เคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ “เพย-เทียน ท่านเจ้าหออออกมาได้แล้ว”

เพยเทียนรีบคว้ากระดาษในมือสหายมาอ่าน ต่อมาก็แหม้มยิ้มแจ่มใสเช่นเดียวกับบุรุษทั้งสอง “ดียิ่ง ข้านี้กว่านางจะไม่ออกมาเสียแล้ว” เขาเงยหน้าขึ้นสบตากับบุรุษอีกสองคน จากนั้นก็โยนม้วนกระดาษกลับไปให้ผู้ดูแลหอเสวียนฮวาในขณะนี้

หลังเหวียนรับม้วนกระดาษมา นัยน์ตาพราวระยับ “ข้าจะไปรับสี่กลีบมา” เอ่ยจบก็ทะยานไปเบื้องหน้า

“เจ้าไม่ควรไปรับ” ชายที่เพิ่งรู้ข่าวล่าสุดเอ่ยแย้ง

“เหตุใดข้าจะไปไม่ได้ ข้าจะไปรับนางกลับ” เขาก้าวไปด้านหน้า

เพยเทียนทอดสายตามองบุรุษผู้เดินห่างออกไป “เจ้าอยากให้นางโกรธหรือ”

ปลายเท้าของผู้เร่งรีบชะงัก ชายที่เอ่ยปากคัดค้านเดินเข้าไปใกล้ พร้อมทิ้งวามมือลงบนไหล่ของบุรุษที่อ่อนวัยกว่า “ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นห่วงนาง แต่ลืมไปแล้วหรือว่านางสั่งห้ามเอาไว้”

ผู้ที่ตื่นเต้นจนแทบทนไม่ไหวหลับตาลง พยายามข่มห้วงความรู้สึกพลุ่งพล่านดังที่สหายกล่าว หากเขาไปรับ นางต้องโกรธมากแน่ๆ

บุรุษชุดเข้มยิ้มบางๆ เมื่อเห็นท่าทีคล้อยตาม “อีกอย่าง... เจ้าลืมไปแล้วหรือว่า ยามนี้เจ้าทำหน้าที่ดูแลหอ ถ้าเจ้าหายไป ผู้ใดจะมาทำแทนกัน” ก่อน

จะตบไหล่เพื่อเตือนสติ

หลังเหินหลุบตามองพื้น “ได้ ข้าจะรอนาง” เขาหันกลับแล้วเดินเข้าสู่
ด้านในหอ หากเขาออกไปรับนางไม่ได้ เขาก็จะไปเตรียมของเพื่อรอนางกลับ
มาแทน

“ข้าจะให้คนไปเตรียมของเพื่อต้อนรับท่านเจ้าหอ” อินเหมิงเอ่ยด้วย
น้ำเสียงร่าเริง “ไม่สิ ไปบอกเหล่าผู้นำคนอื่นดีกว่า” เจ้าพวกนั้นต้องดีใจไม่แพ้
พวกเขาแน่ๆ

เพยเทียนพยักหน้าเห็นด้วย เมื่อได้แรงสนับสนุนจากชายที่เรียกได้ว่า
เป็นเหตุให้สตรีที่เบียดบังดวงใจหลักของหอเสวียนชวต้องพรากถีน ก็รีบวิ่ง
ออกไปด้านนอกราวกับเด็กน้อยในทันที

เมื่อเหล่าสหายจากไป ชายที่เอ่ยปากห้ามก็ก้าวออกจากหอ เดินปะปน
ไปในย่านการค้าที่มีคนพลุกพล่าน “อาฟู่” เขาเรียกคนสนิท

บุรุษผู้เดินตามหลังก็รีบก้าวขึ้นมายืนเคียง

“ให้คนของเราไปดู”

“ขอรับ” ผู้ติดตามขานรับ จากนั้นก็เดินปะปนกับฝูงชนก่อนจะหายไป

เพยเทียนเหินหงายใบหน้ามองฟากฟ้า น้องสาวของเขากำลังจะกลับ
มาแล้ว!

เสวียนลีเหอนั่งอยู่บนรถม้าที่โยกไหว โดยมีจุดหมายปลายทางอยู่ที่
เมืองถงชิว ซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแคว้น เมืองสุดท้ายของเขตวังหลวง
หรือที่คนภายนอกเรียกว่าฟู่เหยา ถึงจะเป็นเมืองในเขตวังหลวง แต่ก็
เป็นดินแดนทางตะวันออก เส้นทางจึงยากลำบากมิใช่น้อย เมืองนี้มีที่พักส่วน
พระองค์ก็คือตงกง เป็นสถานที่แปรพระราชฐานที่เพ็ญหลินหลงหวงดีชื่นชอบ
และมาประทับบ่อยที่สุด เนื่องด้วยเยาว์วัยเคยประทับที่เมืองนี้ร่วมกับหวง
กู่เพยหรือดีไท่ไฉ่วงศ์ปัจจุบัน

ในหนึ่งเดือนชายผู้นั้นจะมาประพาสที่ตงกงหนึ่งครั้ง และหนึ่งปีจะมี

การจัดขบวนพาเหรดสนมมาเที่ยวชมยลธรรมชาติ แต่ในความเป็นจริงนั้น... กลับเป็นการพานางสนมมาทรมานเสียมากกว่า เพราะเส้นทางที่ไปยังตำหนัก ตะวันออกหาได้ราบเรียบไม่ มีทั้งก้อนหินและทางขึ้นเขาลงเขามากมาย ช้ายัง ยาวไกล

กึก! กึก!

เส้นทางขรุขระเต็มไปด้วยก้อนหิน ส่งผลให้รถม้าต้องเคลื่อนตัวช้าลง หากเล่นเร็วเกินไป เจ้ารถม้าเก่าแก่นี้จะแตกสลายลงเสียกลางทาง

มือชาวลอหน้าถนอมยกขึ้นจับพนักทั้งสองด้าน ใช้ปลายนิ้วดันเบาๆ รู้สึกดีใจอย่างยิ่งที่พาหะนำพานางไปสู่อิสรภาพไม่แตกออก

กรรมวังหรือกรมพิธีการช่างแสนรู้⁹ นางคิดอย่างหัวเสีย ส่วนมือก็เคาะ ไม่ไปพลง การเดินทางไปเมืองงาช้าง หากควมม้าเร็วก็ใช้เวลาสามทิวสาม ราตรี แต่รถม้าชอมช่อเหลือ⁹ นี้ อาจจะต้องใช้เวลาถึงหกหรือเจ็ดทิวราตรี กระมัง เพราะนี่ก็ล่วงมาถึงสามทิวราตรีแล้ว หว่านางยังมาได้ไม่ถึงครึ่งทาง!

“เฮ้อ” นางถอนหายใจแรง จากนั้นก็เอื้อมมือไปแหวกม่านออก ด้าน นอกฟ้าเริ่มมืดแล้ว ดูท่าว่าคืนนี้นางคงต้องนอนในโรงเตี๊ยมอีกครา แล้วจึง ตลบม่านลง

ทหารนำทางในชุดสีน้ำเงินข้มลงจากม้า เมื่อนางพาพานางและเสี่ยวชิง มาถึงโรงเตี๊ยมเก่าๆ แห่งหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางป่าเขา

ลิ่เหอก้าวเท้าลงจากรถม้า จากนั้นก็เดินเข้าสู่สถานที่ค้างแรมของนางใน คำคินนี้ ร่างบางทั้งกายลงนั่งยังเก้าอี้ในห้องพักเก่า มือทั้งสองถูกยกขึ้นมานวด ขมับ เพราะรถม้าซึ่งโยกไหวไปมาทำให้แผลที่ได้มาจากความโง่งมสะเทือน พอสมควร

“ปวดหรือเพคะเหนียงเหนียง” เสี่ยวชิงเดินเข้ามาหา แล้วจึงช่วยนวด ขมับให้นางอย่างเบามือ

⁹ ‘เหลือย’ เป็นลักษณะนามแทนรถม้าในยุคคลินโบราณ ในภาษาไทยเรียกเป็น ‘คัน’

ลี้เหอเลื่อนมือกลับมาวางยังหน้าตักเมื่อมีคนเข้ามาช่วย ก่อนจะปล่อยให้นางกำนัลนวดคลายอาการปวดร้าวของนางแทน หนึ่งกำนัลรีบให้หลังอาการปวดเหล่านั้นก็เหมือนจะดีขึ้น ร่างบอบบางเริ่มขยับไปมา เสียวซิงจึงผละมือออกจากขมับแล้วทรุดกายลงคุกเข่าเบื้องหน้า

“ดีขึ้นหรือไม่เพคะเหินยงเหินยง”

“อือ” นางพยักหน้าเบาๆ จากนั้นเจ้าเด็กน้อยก็เดินแกมวิ่งกลับมายังเตียงเก่าๆ หยิบเอาย่ามสีซีดแล้วเดินกลับมาหานาง

“เดี๋ยวเสียวซิงเปลี่ยนผ้าพันแผลให้นะเพคะ” นางกำนัลจัดแจงคลี่ห่อผ้าเก่าๆ ออก ด้านในมีอุปกรณ์ทำแผล อดีตผู้ดำรงตำแหน่งมารดาแห่งแผ่นดินหยิบคันฉ่องอันเล็กขึ้นมาถือ ค่อยๆส่องดูบาดแผลของตน มือข้างซ้ายยกขึ้นลูบไล้บริเวณปากแผลที่แอบซ่อนอยู่ภายใต้กลุ่มผม

ถ้านางโชกศิระชะต่ำลงมาน้อย... ดวงเนตรจ้องเข้าไปลึกในคันฉ่องทองเหลือง ต่อมาก็ทำท่าขมุกขมูย... คงไม่แคล้วเสียโฉม

“ถ้าเสียโฉมต้องหาสามีใหม่ยกแน่ๆ” นางตะบริเวณเชิงผมเพื่อตรวจดูอีกครั้ง ถ้านางสิ้นรูปคงน่าสงสาร

ตูป!

เสียงของตกพร้อมกับร่างกายของสตรีผู้ร่วมห้องที่แข็งทื่อ ลี้เหอหันไปหานางมพริ้มเพราไปมอง ก็เห็นเจ้าหนูน้อยเสียวซิงยืนอ้าปากค้างราวกับเห็นเทพเซียนมาโปรด

“เหินยงเหินยงกล่าวอะไรออกมาเพคะ หาสามีใหม่อันใดกัน” นางกำนัลตัวเล็กรีบวิ่งมานั่งลงบนพื้น พร้อมทั้งยกมือทั้งคู่มาจับขาของนายหญิงด้วยสีหน้าจริงจัง

เจ้าหอชายข่าวเหล่ตามองก่อนจะเซิดหน้าสูง “ก็หาสามีใหม่อย่างที่เจ้าเข้าใจเช่นนั้นละ” มือใดต้องถามซ้ำ หาสามีใหม่ก็คือหาสามีใหม่ จะมีความหมายอะไรแอบแฝง

“เหินยงเหินยง” ผู้ได้รับการยืนยันกรี๊ดร้อง “ไม่ได้นะเพคะ เหินยง-

เหนียงเป็นสตรีของฝ่าบาท จะมีคนอื่นไม่ได้” เสี่ยวชิงสายหน้าไปมา เมื่อหญิงทอดกายให้จักรพรรดิแล้ว ก็ต้องเป็นของจักรพรรดิไปจนตาย ต่อให้ไม่เป็นจักรพรรดิ เมื่อสตรีทอดกายให้บุรุษคนใดแล้ว ก็ย่อมต้องเป็นสมบัติของคนผู้นั้นไปจนสิ้นลม

ลีเหอถอนหายใจแรงหลังจากได้ยินคำกล่าวคร่ำครึ “แล้วที่บุรุษเล่า ได้สตรีเป็นภรรยา ไฉนถึงไปมีหญิงอื่นได้มากมาย” นางเกลียดความไม่เท่าเทียมนี้ที่สุด “แล้วอีกอย่าง... ข้าก็ถูกปลดแล้ว ข้ายอมหาใหม่ได้เมื่อข้าถูกใจ”

เสี่ยวชิงทำท่าเหมือนจะร้องไห้ “ไม่ได้เพคะ ห้ามโดยเด็ดขาด ท่านมีสามีใหม่ไม่ได้ ท่านเป็นสตรีขอ...”

“หุบปาก! แล้วมาทำแผล” เสียงหวานตวาดใส่เจ้าเด็กน้อยผู้ทำท่าจะร้องเรื่องบ๊าบอ... สตรีของฝ่าบาท สตรีของฝ่าบาท!

จ้เง้า!

ได้นางเพียงครั้งถือเป็นสตรีของหวงตี้ ที่นางได้หวงตี้ นางยังไม่คิดจะยียดหวงตี้มาเป็นสามีเลย เฮอะ! ไร้สาระ ถ้านางอยากจะได้ ไม่ต้องหาหอรกตีหัวบุรุษในหอนาสักผู้สักนามก็พอแล้ว

เสี่ยวชิงน้อยทำหน้าหนักใจ เวทาคาล้ายคนจะร้องไห้ นายหญิงของนางไฉนถึงเปลี่ยนแปลงไปเช่นนี้ ‘หรือเพราะการกระทบของศิระะ’ นางคิดพลางจ้องไปยังบาดแผลที่ซุกซ่อนอยู่ใต้กลุ่มผม

“จะจ้องซ้ำอีกนานหรือไม่” สตรีผู้ไม่ยัดตนว่าเป็นหญิงแห่งหวงตี้ละมือจากการลูบคลำใบหน้างดงาม นางรู้ว่าเด็กผู้นี้กำลังตกใจและอึ้งงันกับท่าทางที่เปลี่ยนไปของนาง

“เพคะ” เด็กน้อยรีบขยับกายกลับไปเก็บของที่ร่วงหล่นบนพื้น แล้วจึงเดินกลับมาหานายหญิง “เสบหน้อยนะเพคะ” นางเอ่ยเตือนด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเมื่อต้องนำยาเสบมาทาบนแผล

“ทามาเถอะ ข้าไม่เจ็บหอรก” นางเคยโดนทำร้ายมามากกว่านี้แน่ แค่ว่าเสบๆ ไม่เป็นอะไรหอรก

เสียวซิงน้อยพยักหน้า ทายาอย่างเบามือ แต่เอาเข้าจริงกลับแทบพอ
สมควร

กึก!

เส้นที่ขมับนางกระตุกยามนี้วน้อยๆ ลากไล่นแผล ‘ยานรณีเสบ
เหลือทน!’

นางแม่มริมฝีปากแน่น เหมือนเจ้าเด็กน้อยจะทราบหานายสาวต้อง
ทุกซกหน จึงหยุดมือแล้วหยิบผ้าดิบมาพันรอบศีรษะให้

“เรียบร้อยแล้วเพคะ” นางก้านลถอยห่าง “เหนียงเหนียงจะอาบนํ้าเลย
หรือไม่เพคะ เสียวซิงจะได้ไปเตรียมนํ้า”

“เจ้าไปเถอะ” ลีเหอสะบัดมือไล่ เจ้าเด็กน้อยก็ถอยห่างออกไป อดีตนาง
หงส์เคลื่อนกายลุกขึ้นเมื่อเหลือนางเพียงผู้เดียว ดวงตางมกวดมองสิ่งของ
รอบกาย ก่อนจะเดินไปยังหน้าประตู บุรุษชุดนํ้าเงินไม่ได้ฝ่านาง ปานนี้คงเข้า
ห้องพักของเขาไปแล้ว

เท้าเยื้องย่างตรงไปยังเตียงนอนขนาดเล็ก ก่อนจะนั่งขัดสมาธิแล้วเริ่ม
โคจรลมปราณที่ถูกกดผนึกไปหนึ่งปี สายลมอ่อนๆ เล่นปราดไปทั่วร่าง อาการ
เจ็บปวดตามร่างกายคล้ายจะดีขึ้นมาหน่อย นางหลับตาพริ้มแยมยิ้มบางๆ
จากนั้นก็เพิ่มกระแสการเล่นของลมปราณ

อีก!

กระแสความเจ็บปวดปรี๊ดลั่นไปยังอกด้านขวา การโคจรลมปราณหยุด
ชะงักทันที นางยกมือขึ้นลูบบริเวณที่เจ็บปวด ออกวาที่นางโดนฝ่ามือสลาย
วิญญาณฟาดยังไม่หายดี ก่อนจะหลับตาลงอย่างเหนื่อยอ่อน พยายามข่มความ
เจ็บปวดที่ทิ่มแทงความรู้สึกของตน

“เหนียงเหนียงเป็นอะไรเพคะ” เสียวซิงรีบวิ่งเข้าไปหาร่างที่มีสีหน้า
ไม่สู้ดี

ลีเหอหยุดกายขึ้นนั่งหลังตรงแล้วเอนกายพิงผนังห้อง “ไม่เป็นอะไร
ไม่ต้องใส่ใจหรอก” เอ่ยจบก็ส่งยิ้มบางๆ ให้ แต่เจ้าตัวเล็กไม่ยอมลดความ

เป็นห่วง รีบเข้ามาช่วยประคองพร้อมกับกุมมือของนางเอาไว้

เมื่อสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิในร่างกายที่มีลึกลับได้ นัก นางกำนัลน้อยก็ตัดสินใจเอ่ย “เหนียงเหนียง อย่าเพิ่งโดนน้ำเลยนะเพคะ เดี่ยวเลี้ยวชิงเช็ดตัวให้”

“ตามใจเจ้าสิ” ลีเหอเอ่ย เมื่อการเช็ดตัวเสร็จสิ้น นางก็ล้มตัวลงนอนบนเตียงไม้แข็งที่อวดงามทอลิบพริ้ม นางไม่ใช่พวกเรื่องมากกับที่นอน ขอแค่ซุกหัวและตัวได้ไม่สิ้นชีพก็พอแล้ว อีกอย่าง... เตียงนี้กับเตียงในวังหลวงก็ไม่ได้ต่างกันเท่าไรนัก

เลี้ยวชิงถอยออกไปดับเทียนเมื่อจัดการห่มผ้าให้ผู้เป็นนายจนเรียบร้อย จากนั้นก็เดินไปนอนยังที่ของตนซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก

นางค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาอย่างเชื่องช้า แล้วทอดมองรอบกาย นึกหวนไปถึงเหล่าสหายที่โตขึ้นมาพร้อมกัน โดยมีนางเป็นน้องน้อย มุมปากที่ราบเรียบไร้ความรู้สึกก็คลี่เป็นรอยยิ้ม

ป่านนี้เจ้าพวกบ้าที่หอนั้นจะทำอะไรกัน ตีแม่เหล้าเคล้านารี ชายข่าวหรือท่องไปทั่วหล้าเพื่อสืบเรื่องสำคัญ หรือจะนั่งจิบกลุ่มพินว่านางจะกลับถึงหอเสวียนฮวาในอีกกี่วันข้างหน้า แต่สิ่งหนึ่งที่นางรู้จักคือ เจ้าพวกนั้นจะไม่มาตามนางเป็นแน่แท้ เพราะนางสั่งเอาไว้ว่าห้ามเข้ามายุ่งเรื่องนี้โดยเด็ดขาด นางไม่อยากจะให้เจ้าพวกนั้นนำพาหอบเข้ามาข้องเกี่ยวกับเรื่องในวังหลวงอีก

ถึงเหล่าบุคคลในหอของนางจะมีผู้มีฝีมือเก่งกาจ แต่ถ้ามาวุ่นวายกับวังหลวงและบุรุษผู้ถือครองแผ่นดิน นางกลัวว่าต่อให้มีวรยุทธ์สูงเพียงใด ก็อาจมลายี่สิ้นได้เพียงชั่วข้ามคืน

ตะเกียงห้องด้านข้างถูกดับไปแล้ว เฟิงหมิงหลงซึ่งเดินผ่านมาได้แต่หยุดยั้ง จากนั้นก็เดินกลับไปยังห้องของตน หมวกและผ้าพันลิ้นเข็มที่ใช้อำพรางใบหน้าถูกถอดออก พระวรกายสูงเยื้องย่างไปยังโต๊ะตัวหนึ่งที่มีอ่างน้ำมือใหญ่เลื่อนไปปลดสายที่รัดศีรษะ ชั่วครู่หน้ากากระเบิดเงินยวงก็ถูกถอดออกเผยให้เห็นใบหน้าคมคาย

สายน้ำเย็นจำช่วยผ่อนคลายความเหนื่อยล้าจากการเดินทาง ฝ่ามือที่เปียกชื้นลากไปยังกลุ่มผม ไม่นานเมื่อนั้นก็หยุดลง เมื่อปลายนิ้วสัมผัสรอยขนุนนิดๆ ที่ซ่อนอยู่ภายใต้เส้นผมดกดำ

บาดแผลนี้เขาได้มาตั้งแต่ครั้งยังเยาว์ เป็นรอยตราที่มาจากฝีมือของพี่น้องร่วมสายโลหิต หวังดีเพียงหนึ่ง มีสตรีครอบครองนับร้อยนับพัน ยังมีบุตรมากมาย ยิ่งแสดงถึงความยั่งยืน ข้าตัวเล็กในการครองบัลลังก์ก็ยิ่งมากขึ้น

เหลวไหล!

เพ็ญหึงหลงเหงานไปหน้าขึ้น จากนั้นก็นำหน้ากามาสวมปิดทับใบหน้า บุตรมากมายแสดงถึงความอบอุ่น จะมีค่าอันใดหากบุตรต่างมารดาเหล่านั้นมีรักใคร่กัน แต่กลับฆ่าฟันเพื่อแย่งตำแหน่งการเป็นหวังดี สุดท้ายผู้ที่อยู่เหนือกว่าก็ก้าวขึ้นสู่ที่สูง ก่อนจะต้องมองดูบุตรของตนเช่นฆ่ากันอีกครา... วนเวียนเช่นนี้ไม่จบสิ้น! ช่างเป็นกรรมที่แสนเจ็บปวด อยู่เหนือผู้อื่นทั้งแคว้น เสมือนได้ทุกอย่างมาครอบครอง แต่ความจริงแล้วกลับมิเคยได้สิ่งใดมาแม้แต่สตรีที่ทอดกายเคียงข้างร่วมอภิรมย์ ก็หามิผู้ใดจริงใจไม่ เพราะสุดท้ายหญิงพวกนั้นก็ไขว่คว้าอำนาจที่หวังดีถือครอง

โชคชะตาอันน่าอนาถของหวังดีทุกแคว้นแคว้น

ความเจ็บปวดเหล่านี้แฝงไว้ในกายเมื่อคิดจะก้าวสู่จุดสูงสุด เขาจึงเลือกสวมหน้ากาก แอบซ่อนความเจ็บร้าวเอาไว้ภายใต้ความเงาของเงินแผ่นบาง ให้มีเพียงเขาที่รับรู้ถึงมัน!

ห้องถูกเคาะเป็นจังหวะ พระวรกายสูงเดินไปดู เมื่อทราบว่าเป็นผู้ใดก็อนุญาตให้เข้ามา

“ถวายบังคมพะย่ะค่ะฝ่าบาท” นานซานค้อมกายทำความเคารพ

“มีอะไร” พระพักตร์ภายใต้หน้ากากหันไปมองหนึ่งในองครักษ์เงาทั้งสิบสอง

“เรื่องที่ทำให้สืบได้ความแล้วพะย่ะค่ะ” เขาส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้นาย

เหนือหัว เฟิงหมิงหลงคลี่แผ่นกระดาษออก ไม่ใช่ตัวอักษร แต่เป็นภาพวาดของสตรีผู้หนึ่งแทน

“นี่คือหวงโหว่พะยะคะ” นานานซานกราบทูลเสียงเบาจนแทบจะเป็นกระซิบ ภาพสตรีที่เขาส่งให้นั้นคือภาพของหวงโหว่ที่ได้รับการแต่งตั้ง

‘หวงโหว่...’ องค์จักรพรรดิจึงลงลายเส้นเบื้องพระพักตร์ ภาพวาดตรงหน้าหาได้มีส่วนใดคล้ายอดีตนางหงส์ที่พักอยู่ในห้องที่ห่างออกไปสามห้องนั้นไม่

เหมือนนางจะมีใช้ชู้ยู่เพยชิน!

“แน่ชัดแล้วหรือ” เอ่ยจบก็วางกระดาษสีเหลืองหม่นลงบนโต๊ะไม้เบื้องหน้า

“แน่ชัดแล้วพะยะคะ กระหม่อมสืบมาเป็นที่แน่ชัดแล้ว” เขาใช้เวลาหลายวันเพื่อตรวจสอบ

“แล้วเจ้ารู้หรือไม่ว่านางเป็นผู้ใด”

“ยังมีทราบพะยะคะ” ตอนนี้อย่างมีอาจหาตัวตนของสตรีผู้เป็นหวงโหว่ได้ นางลี้กลับจนแทบจะจับตัวไม่ได้

นัยน์ตาเข้มน้ำวูบเล็กน้อย นางลี้กลับพานั้นเชียวหรือ การข่าวของวังหลวงถึงสืบไม่พบ ก่อนจะหันไปยังทิศทางที่สตรีปริศนาอาศัยหลบนอน

“ไปจัดการต่อ เจ้านายจะรู้ว่านางเป็นผู้ใด และเพราะเหตุใดนางถึงปลอมแปลงกายเข้ามาในวังหลวง” เฟิงหมิงหลงพับกระดาษลงเช่นเดิมแล้วโยนมันลงบนโต๊ะ

“พะยะคะ”

“แล้วเรื่องหลิว” ก่อนจะวกกลับเข้าสู่เป้าหมายหลักของการเดินทางในคราวนี้

“นี่พะยะคะ” นานานซานส่งกระดาษอีกแผ่นให้ เฟิงหมิงหลงรับมาแล้วคลี่ออกอ่าน ลายมือของล้าวหยางปรากฏขึ้น

‘กำลังเคลื่อนไหว คาดว่าคงใกล้แล้ว’

เขาขยำกระดาษจนยับย่น เจ้าพวกขุนนางกระหายอำนาจที่ไม่เคย
เพียงพอกำลังวิ่งเต้นเพื่อให้ได้ในสิ่งที่อยากได้ หนานซานลอบมองริมพระโอษฐ์
ที่แย้มออก

“เจ้าออกไปได้แล้วหนานซาน” เฟิงหมิงหลงเอ่ยปากอนุญาต องค์กรฯ
เงาก็ถอยกายออกไปด้านนอก นัยน์ตาเข้มของผู้เป็นจักรพรรดิหลุมมอง
กระดาษสีเหลืองหม่นที่อยู่ในมือ ต่อมาก็ทำลายมันด้วยเปลวไฟจากเทียนที่วาง
อยู่บนโต๊ะ

พีบ!

เปลวไฟค่อยๆ ลามเลียก่อนจะกลืนกินกระดาษสีขาวจนหมดสิ้น
อีกไม่กี่วันเขาคงได้กำจัดเจ้าพวกขุนนางทราชพวคนั้น

จันทราลลับ สุริยันก็เคลื่อนมาแทนที่ รถม้าขอมช่อเสียงเดิมที่หยุด
พักมาหนึ่งคืนก็เคลื่อนตัวอีกครา ลีเหอกวาดตามองรอบกาย ห้องโดยสารเล็ก
และคับแคบที่นางนั่งมาหลายวันมีอะไรเปลี่ยนแปลง

“เฮ้อ” นางถอนหายใจอย่างเบื่อหน่ายเพราะไม่รู้จะทำสิ่งใด เวลานี้หาก
นางไม่ทำงานอยู่ที่หอก็ออกไปเที่ยวเล่นแล้วกระมัง จะโคจรลมปราณก็ทำได้
ไม่มากนักเพราะยังบาดเจ็บภายใน การเดินลมปราณจะยิ่งทำร้ายร่างกายให้
เจ็บหนักขึ้น

กีก!

รถม้าโยกไหวรุนแรงเมื่อวิ่งทับหินก้อนโต

ตุบ!

ราชโองการที่ถูโยนไว้บนหลังที่บดกลองมา ใบหน้าเหนื่อยหน่ายคล้ำยืม
บาง ออ... เอาเจ้านี่มาเล่นแก้เบื่อดีกว่า

ลีเหอเอี่ยมไปหีบราชโองการขึ้นมาถือ มีอระหงคลี่ม้วนผ้าออก ตัว
อักษรที่ผู้เปรียบดั่งโอรสแห่งสรวงสวรรค์เขียนปรากฏสู่สายตา ความมั่งคั่ง
ของลายเส้นทำให้นางทำปากเบ้ จากนั้นก็ดัดเสียงเล็กเสียงน้อยตามเนื้อความ

“วันที่เจ็ด เดือนเจ็ด ปีเพ็งหลงที่เจ็ด ชู่หวางโฮ่ว ไร้คุณธรรม ไร้เมตตา หลงละเลิงในอำนาจ ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งมารดาแห่งแผ่นดินของจีน จึงมีคำสั่งให้ปลดลงจากตำแหน่งกลับคืนสู่สามัญ มอบที่ดินที่ถ่วงชีวิตให้พำนักจนสิ้นชีวิต จบราชโองการ” ปลายเสียงลากยาวจนแทบจะกลายเป็นซบซ่านลำนํ้า ดวงตาเข้มของสารทิหรืออย่างสนเท่ห์เมื่อได้ยินคำลัทธิราชโองการ

“ซิ! ม้วนผ้าสีเหลืองทองถูกพับเข้าหากัน “ไร้คุณธรรม ไร้เมตตา สตรีในวังใครมีเมตตากันล่ะ เจ้าลูกเต๋า!” ทุกผู้ทุกนามย่อมมีคุณธรรมและเมตตา แต่สิ่งเหล่านี้ล้วนหาได้ยากยิ่งในวังหลวง เมื่อนึกถึงสิ่งที่คนเหล่านั้นทำกับนาง คำสั่งสมมติเทพก็ปลิวลงสู่พื้นในทันที

ตบ!

ปลายราชโองการโผล่พ้นม่าน เลี้ยวชิงทำตาโตรับเปิดม่านออก แล้วอุทานเรียกนายเหนือหัวของตนด้วยความตกใจ “เหนียงเหนียง นี่ราชโองการนะเพคะ” นางก้านลับคว้าขึ้นมาถือไว้เหนือศีรษะ

ตาหงส์ปรายมองหน้านางก้านลับน้อยอย่างไม่พอใจ “ราชโองการอันสูงส่งจากโอรสวรรค์ ต้องถือรักษาไว้อย่างถนอม” นางดึงกลับขึ้นมาถือ ก่อนจะสวมรอยเป็นชู่เพยชินที่แสนอ่อนโยน ปลายนิ้วรีดลูบแผ่วเบา

เหตุการณ์ยามเดินออกมาจากวังย้อนกลับมา... ชั่วครู่ก็ปราชโองการไปด้านหลังอย่างไม่ใส่ใจ

ตบ!

ราชโองการกระแทกผนังรถม้าแล้วร่วงหล่นลงบนพื้นอีกครั้ง “เหนียง-เหนียง!” เลี้ยวชิงกรี๊ดร้องอีกคำรบ

ผู้ก่อเหตุทำเพียงไหวไหล่ “ข้าไม่ใช่ม้วนผ้าตีปากนางสนมพวกนั้นกันบุญเท่าไรแล้ว” นางระบวยรอยยิ้มหวาน ก่อนจะขบฟันแน่น นางต้องใช้ความอดทนมากมายเพื่อไม่ให้หลังมือจัดการนางสนมเหล่านั้น

“เหนียงเหนียง” เลี้ยวชิงทำหน้าที่เสียใจยามเรียกเจ้านายด้วยเสียงลั่นครีอ “เหตุใดเหนียงเหนียงถึงเปลี่ยนเป็นคนละคนแบบนี้เล่าเพคะ” ผู้เป็นบ่าว

ถามสิ่งที่คุณค่าใจมาหลายวัน

ผู้ที่เปลี่ยนไปเป็นคนละคนส่งเสียงฮึ ก่อนจะยกมือขึ้นทำค้าง “ข้ามิได้
เปลี่ยนแปลงไป แต่ข้าแค่กลับเป็นคนเดิมต่างหากเล่า!”

“เหินยงเหินยง!” เลี้ยวซิงซึ่งได้ทราบความถึงกับอึ้ง นายของนางกำลัง
จะบอกว่าทรงเป็นเช่นนี้มาตลอด แต่ที่เป็นสตรีเรียบร้อยนั้นเป็นเรื่องโกหก
อย่างนั้นหรือ

อดีตหวงโส่วเหลือบมองเจ้าเด็กน้อยแล้วทำท่าเบือนหน้ายิ่งกว่าเก่า
“พอๆ เรียกอยู่ได้เหินยงเหินยง เหินยงเหินยง ข้าไม่ใช่เมียเจ้าลูกเต๋านั้นแล้ว”
เอ่ยจบก็ดึงม่านปิดลง

เลี้ยวซิงได้แต่ยกมือถูกัน จากท่าทางของคนใกล้จะร้องไห้ในที่สุดก็หลัง
น้ำตาออกมาจริงๆ หวงโส่วของนางไปถึงเรียกฝ่าบาทเช่นนั้น! เด็กน้อยหันหน้า
ไปหาบุรุษที่นั่งอยู่ไม่ไกล ชายผู้นี้ยังมีท่าทางสงบนิ่ง

“อาเถอผู้นี้ ท่านได้โปรดอย่านำความไปบอกผู้ใดเลยนะเจ้าคะ หวงโส่ว
ทรงประสบเคราะห์กรรมมาเยอะแล้ว หากเรื่องนี้ถึงพระกรณอีกคง...” เลี้ยว-
ซิงหยุดเอ่ย ก่อนจะสะอื้นด้วยความหวาดกลัว

“...ประหาร” บุรุษผู้นิ่งไปเพราะคำเรียก ‘เจ้าลูกเต๋่า’ ต่อคำด้วยน้ำเสียง
เย็นเยียบ

เลี้ยวซิงพยักหน้า “เจ้าคะ”

“วางใจเถิด ข้าไม่นำไปบอกหรือ” มุมปากได้ผ้าพันคอสูงกระตุก เขา
ไม่มีทางนำความไปกราบทูลหรือ เพราะเขาจะกราบทูลตนเองได้อย่างไรกัน!

**รถม้ายังคงขับเคลื่อนต่อเนื่อง อดีตหวงโส่วกวาดตามองรอบกาย เมื่อ
ไม่มีอะไรให้ทำก็หันไปหยิบราชโองการนั้นขึ้นมาอีกครั้ง**

“เมืองถงชิว เฮอะ! เจ้าลูกเต๋่า” นางทำหน้าที่เหม็นพลงยกมือขึ้นกอดเข้า
แต่จู่ๆ รถม้าเชื่องช้าก็วิ่งเร็วขึ้นจนนางเสียการทรงตัว

“บรรพบุรุษ!”

นางสภ ทรยังโยกไหวแรง มันมิใช่เกิดจากการเหยียบก้อนหิน แต่เป็น เพราะการออกแรงกระชากผ้า รื้อสีกะเบียดแปลบตรงบาดแผล ปลายนิ้วกดลงไป ยังบริเวณที่เจ็บปวด

‘บุรุษผู้นี้จะเล่นกับมารดา!’

ดวงตาตาสนิทลออกไปมา โทสะพวยพุ่งจนต้องกระชากผ้ามานเปิด อีกครา นางจะถีบเข้าคนขับรถมาให้หล่น ไรต์ความคิด นางยื่นเท้าไปเตรียม ส่งเจ้าสวะให้ลงสู่เบื้องล่าง

กระป๋องใต้ฝักสลักลวดลายแปลกตาว่างคันกลาง ก่อนฝ่าเท้าของนาง จะถึงตัวเจ้าบุรุษชุดน้ำเงิน

“หลังข้า...” แค่นางเรียกเขาว่าลูกเต้านั้นก็เกินทนแล้ว “...หาใช่ที่ประทับ ฝ่าเท้าใครม...”

เปรี้ยง!

พุดไม่ทันขาดคำ ฝ่าเท้าของอดีตหวงโหลวแห่งแคว้นเจิ้งก็ประทับเข้าที่ เธอ เพิ่งเหมิงหลงหวงตีสันไปทั้งร่าง กระแสโทสะพุ่งขึ้นจนใบหน้าแดงก่ำ!

ส่วนผู้กระทำความผิดได้แต่ลอยหน้าลอยตา “เจ้าบอกว่าหลังของเจ้า หาใช่ที่ประทับ ข้าเลยเลื่อนไปประทับยังเอวของเจ้าแทน” นางคลี่ยิ้มซัดซ้อย จากนั้นก็กระชากผ้ามานเปิด

นางหาได้ทำผิดอะไรไม่ ห้ามประทับฝ่าเท้าที่หลัง หาได้ห้ามประทับ ที่อื่นไม่ เช่นนั้นแล้วนางจึงไม่ผิด

จักรพรรดิผู้ปลอมเป็นสารถิ่เม้มริมฝีปากแน่น แววพระเนตรเข้มซึ้ง ได้แต่ทอดมองไปยังม่านที่ลั่นไหว

‘สตรีผู้นี้ชั่วฉุยเทียมฟ้ายิ่ง!’

“ทางข้างหน้าเจ้าค่ะ” เสี่ยวชิงตะโกนบอก ผู้กำลังเกิดอารมณ์หลากหลาย ได้แต่ละสายตาจากเบื้องหลัง แล้วหันกลับสู่เบื้องหน้า จัดการคุมรถม้าที่แทบ จะวิ่งชนต้นไม้ใหญ่ให้กลับเข้าเส้นทางเดิม

เวลาหนึ่งก้านรูปผ่านไป โทสะที่พุ่งทะยานก็ค่อยๆ ลดระดับลง มือ

แกร่งข้างหนึ่งผลจากการจับเชือกแล้วเลื่อนมาลูบคลำบั้นเอวที่ยังปวดตวบๆ เพราะแรงกระแทกจากฝ่าเท้าของนาง ร่างนั้นเล็กและบอบบาง แต่แรงจากฝ่าเท้าของนางหาได้เล็กน้อยไม่!

สตรีผู้นี้น่าสนใจยิ่งนัก คิ้วขาวกระตู่ๆ ยังไม่เคยมีสตรีใดทำกับเขาเยี่ยงนี้ ชั่ววูบหนึ่งใบหน้าภายใต้การปกปิดก็บังเกิดรอยยิ้มที่เขาเองก็ไม่เข้าใจ